

۱۶۷
کتاب مصنف از تاجیک
۲۱۸
مجله نشر فرهنگ
دانشگاه تهران
۱۳۸۱
۱۷۸۳

۱۶۸
کتاب مصنف از تاجیک
۲۱۸
مجله نشر فرهنگ
دانشگاه تهران
۱۳۸۱
۱۷۸۳

بازدید شده
۱۳۸۱
کتابخانه مجلس شورای ملی
کتاب: مصنف از تاجیک
مؤلف:
شماره دفتر: ۲۷۸۲۴
۱۷۸۳

کتابخانه مجلس شورای ملی
۱۷۸۳

بازرسی شده
۳۶ - ۳۷

بازدید شده
۱۳۸۱
کتابخانه مجلس شورای ملی
کتاب: مصنف از تاجیک
مؤلف:
شماره دفتر: ۲۷۸۲۴
۱۷۸۳

کتابخانه مجلس شورای ملی
۱۷۸۳

و برستحقاق آنها... سید احمد الزمزمی... و فقا بالله ما...

و ادبها... و علم... و در...

الکتاب

الکتاب... و المرد... و المرد... و المرد...

الكتاب... و المرد... و المرد... و المرد...

الكتاب... و المرد... و المرد... و المرد...

و ليس... و ليس... و ليس...

الفصل...

الكتاب

كما قال تعالى اولئك الذين هم من صفة الله ان في حسن
 تقوم ثم ردها اسفل فلين ولذالك يقول الكافر لبيك تراء
 وذا القدر كاف لذل الله المستصارع في هذا الموضوع ومن نور الدين
 وفهم ما هو الغرض من هذا المعنى في دفع شبه الرتبة والمعارضة
 الباطلة والله استعان وعينه القهلان استره الالبصير
 الكفيرة ومطهرات الظلمة فيها حقيقة الرتبة اذا اخذت لشرط ان لا
 يكون معها شي في استقامة هذا المقوم بل مرتبة الوجودية المستقلة
 الله كما والصفات في المرتبة فيها تسمى جمع وتنفيدية استحقاق والاعمال
 الضياء واذا اخذت لشرط شي فان توجب لشرط جمع الكسب والقدرة
 لها كغيرها من اسماء الكسما والصفات في المرتبة الالهية استقامة
 عندهم براهنية ومقام الجمع وهذه المرتبة بحسب الالهية بلطير الاله
 التي هي الالهية وانما في الالهية المنسبة لستعد اذ انما
 تسمى مرتبة الربوبية واذا اخذت لشرط شي وشرط لشي في السماء
 بالاربابية في جميع المسميات ويسمى بالبرهه واذا اخذت لشرط
 الصبر العلية في مرتبة الاسم الاله المطلق والاول والعلم رب الاله
 الثابت واذا اخذت لشرط كليات الالهية فقط في مرتبة الاسم
 الرحمن رب الحق الاول المسمى بوجه القضاء وام الكتاب والامر المحمود
 اذا اخذت

واذا اخذت لشرط ان تكون الكليات جزئيات مفعولة بغير
 اجتهادها كغيرها في مرتبة الاسم الرحمن رب النفس الكفيرة
 بل هو القدر وهو اللوح المحفوظ والكتاب المبين واذا اخذت لشرط
 ان يكون الصبر الصفة في مرتبة غير مرتبة اسم المسمى والثبت و
 الميت والمحي رب النفس المنطوية في الجسم الكفيرة المستقامة بل هو المحمود
 والذات واذا اخذت لشرط ان تكون قابلية للصبر الزهوية الربوبية
 وبحسبانية في مرتبة اسم القابل رب الاموية الكفيلة المثل ربها
 بالكتاب المسطور والرق المسطور واذا اخذت مع قابلية ان يشر
 التي تسمى مرتبة الاسم الفاعل المعبر عنه بالمرجود والحق رب الطبيعة
 الكفيرة واذا اخذت لشرط الصبر الردي في المرتبة الاسم
 العليم والفصل والمدبر رب العقول والنفس النطقية واليهي
 الحكيم بالفضل المحمود يسمى اصطلاح اهل البدل الروح لذلك بقى العقل الاول
 روح القدس ويسمى النفس المحجزة التي تسمى عند بعض القلوب
 اذ كانت الكليات فيها مفعولة وهرث هرة انا مشهورا هي
 والمراد بنفس عند نفس المنطقية المحيانية واذا اخذت لشرط الصبر
 المحيانية في مرتبة الاسم الصبر رب على انما في الطلق المقيد
 واذا اخذت لشرط الصبر المحيانية في مرتبة اسم الظاهر
 المطلق والذات رب على الملك ومرتبة الذات ان الكليات

شبه

تسمى جميع مراتب الالهية والكونية من العقول والنفس الكفيرة والخرافية و
 مراتب الطبيعة الالهية والخرافية والوجودية ويسمى بالمرتبة الالهية في صفات
 المرتبة الالهية والخرافية والاربابية والربوبية لذلك صفة الاله
 واذا علمت الفرق بين المراتب الالهية والربوبية والكونية وجعلت بعض
 المحققين المرتبة الالهية هي ليس بها مرتبة العقل الاول حيثما هي مرتبة
 الاسم الرحمن كسب اسم الكسما كسب الاسم الالهية هذا وان
 حقا من وجهه تبارك كون اسم الرحمن هو ما لم يكن كون الرحمن
 حيطه الاسم التي تعني تعبير المبتدئين ولولده وجه المغايرة منها لما كان
 تابعاً للاسم الذي ليس الله الرحمن الرحيم فلهذا تذبذب آخر
 قد مر ان كل ما في الدنيا بواحدة الوحد هو الوحد بذاته فهو
 القوم العليم المريد الفادر بذاته لا بالصفة الزائدة عليها والبرهان
 في افضه هذه الكلمات منه الى حيوة وعلم و ارادة وقدرة اجري
 اذ لا يمكن ان صفته الاله من الموصوف بها واذا علمت هذا علمت
 ان صفته عين ذاته ولوح لك حقيقة وان المعنى به ما ذكره
 الى الذهن من ان الحيوة والعلم والقدرة الفاضلة منه اللدزم له
 عين ذاته وان كان هذا ايضا صحيحا من وجه آخر فان الموصوف
 مرتبة احدية تعني المتعينات كلها فلهذا في صفته ولذات
 ولذات اسم والذات فقط وفي مرتبة او احدية

صحة

هي مرتبة الكسما والصفات يكون مفعولة واسما وسمى
 وهي المرتبة الالهية كما ان المراد من قول ان وجه عين ذاته
 بذاته لا يوصفها بل هو عين ذاته في حجة الحق والعلوم والقدرة
 وجميع الصفات الشبوتية كما قال الصفة والموصوف في المرتبة الالهية
 وحكم العقل كالم العلم مغايرة للقدرة والذات في العقل كما في المغايرة
 بين الكسب والاصل وانما في الوجودية الذات الالهية فقط
 في انما هي واحدة وهو النوع لذلك قال امير المؤمنين رضي الله
 بحال الموصوف في الصفات معناه وفي المرتبة ان تسمية العلم بالقدرة
 وهو من الذوات فيكثر الصفات ويكثر بذكر الكسما ومظهرها
 وتسمى الكليات الالهية بعضها لبعض فاحيدة والعلم والقدرة وغير ذلك
 من الصفات لطلق على تلك الذات وبما حقيقة اللدزم
 لها حيث انها مغايرة لها لذكرها في النطق لذلك هذه حقا في
 اعراض من وجه لذاتها اما اضافة حصة كالأولية والذاتية او
 صفة حقيقة ذات اضاهة وجواهر من وجه آخر كما في الجوات
 اذ علمها بذواتها عين ذواتها من وجه والذاتية والقدرة بل
 الذات حيث معنى ان تكون جواهر ارضية ولطيفة حقيقة هذا المعنى عند
 من ظهر له سران الالهية الالهية في اجزاها التي هذه الصفات

الرب

بغيره

عنه ومن حيث ان هذه الكيفية هي كونه الذات والذات الحية
 وهو مطلق والمقدور المطلق مع اضافة التعيين اليه وهو الذي يكمل من
 كونه كونه يكون اطلاقا عليها وفي تلك الذات بالاشتراك المعنى
 في سبيل التشكيك وفي افراد نوع واحد منها كالتعريفات في العوالم
 في سبيل التراضي للشيء الذي هو الجوهر في ذاته كقوة تارة للجوهر والذات
 وهو اجبة قديمة وتارة هو امر ممكن في ذاته وتارة اعراض للجوهر
 فمن ادعى له حقيقة ما ذكر وظهرت محذرة وجوده الكثرة في الذات
 من الشكوك والشبهات والله الهادي في اسماؤه وصفاته
 كما علم ان الحق سبحانه وتعالى بحسب كل يوم هو من شأنه في كل
 في مراتبه الالهية وان لم يكن مستور ومراتبه صفات وسماته
 اما انما يسميه او سببه والذات المعقولة لادخاله فيها كالحية والذات
 والقيومية على احديةها او اضافة حقيقة كالدولية والذاتية او ذو
 اضافة كالمربوبية والعلم والدرادة والذات كالفردية والقدرية
 السببية وكذا سببها من غير الوجوه كما كانت انما هي او سببية
 لان الوجوه لبعض العدم والمعدم ايضا من وجه ولست التبعيات
 ذاته كما يجب مراتبه التي تجتمعها مرتبة الالهية المنعوتة بل انشع
 بالعامه اول كثره ونقصت في الوجوه بمرزج بين الكثرة المصدية للذاتية
 وبين العظم

الذات

بغيره

لان الظاهر المنطوق لان ذاته كما اقتضت بذاته مراتب الالهية
 والربوبية صفات متعددة متفاد كما للفظ والقهر والرحمة والفض
 والرض والخط وغيره كما تجتمعها لغزوت اجمالها والبدلية اذ كل ما يتعلق
 باللفظ هو اجمال وما يتعلق بالقهر هو اجمال وكذا حال الضابط
 كما انما ان كل ما هو اجمال الالهية فانها حرة عن غيرها من الصفات
 تحته فبذلك حال الالهية واللفظ المستور في العوالم الالهية
 كما قال تعالى ولكن في القصص حجة اول الدلائل وقال الرب
 سبحانه ورحمته كذا في سورة لقمة واشتد لفته
 لعدائه في سورة رحمة ورحمته نعم قوله عليه السلام من عرفت اجتهاد
 وحقت ان بالشهوات وهذا المثل را اليه بمرزج بين كل صفتين
 متقويتين والذات مع صفة معينة واعتبار من كونه ليس
 بالذات فان الرحمن ذات له الرحمة والقها ذات له القهر
 وبنو الله كما الملقطه هي اسماء الاسماء ومن هذا ليعلم
 المراد بالذات عين المسمى ما هو وقد تولى الاسم للصفة اذ الذات
 مشتركة بين الاسماء كلها والصفة فيها بسبب كثر الصفات و
 ذلك الكثرة بحيث مراتبها النسبية التي هي صفات ائيب
 وهي من ان تقول له في غيب الوجوه التي يتبعين بها شئون
 ائيب وتبنيته وليست بوجوه عينية ولا تدخل في الوجوه

الذات مع

بغيره

بل التعيين المراض فيه ما عين من الوجوه التي في تلك المراتب الالهية
 التي هي حقيقة العقل مع عدمه في العين ولها الذوات والذوات التي
 لا الوجوه العينية كما استراليا الشيخ في شرحه في الفصول الدوول
 وسببها في الذات والله في من وجه يرجع النظر الى العوالم الالهية
 الذي علمه في ذاته لذاته او يجب العلم بها لذات ذاته في مرتبة
 احدية ثم الحجة الالهية اقتضت ظهور الذات كغير منها على الفوا
 متقينا في حقيقة العلمية من العينية فضل الكثرة فيها والصفات
 الى ما لا يحيطه ان مشه العلية والى لا يكون كذلك في الحيط
 والى كما هي ايضا يحيطه كثر الذوات في الدول هي الالهية
 للصفات المسماة بالله نسبة وهي اكيمة والعدو الارادة
 والقدرة والسمع والبصر والكلام والسمع حرة في حكمة
 المتعلق بحقيقة الكلام الذاتية في مقام جمع الجمع والذات في مقتضى
 الجمع والتفصيل في ارباطن للذات في الشهود ووجه عبارة من كونه
 وتعلق علمه باكتفاء في طريق الشهود وكلامه عبارة عن العينية
 ان صدمه تفتت الدرادة والقدرة لذاتها في العيب كما ذكره
 قال في انما امره اذ اراد شيئا ان يقول له ان يكون في
 الصفات وان كانت اصوله في كونه مشروط ببعض في
 تحققه اذ العلم مشروط بايها والقدرة بها وكذلك الالهية

والذات

بغيره

والذات الالهية مشروطة بالارادة المذكورة والاسماء التي تسمى
 من العظمة الى الاربعة اسماء هي الذوات وهي الدول والذوات
 الظاهر والباطن فيجب اسمها من هو المراد والذات في قوله او عوا
 المراد او عوا الرحمن ايا ما تدعو اليه الله سبحانه في خلقها منها
 احسن اى في خلقها منها الله سبحانه احسن الذي خلقها من حيثها
 اسم كون مظهره ارب وادبها في زلية من الاسم الدول الالهية
 من الاسم الذي ظهره من الاسم الظاهر والباطن من الاسم
 الباطن في الاسماء المتعلقة بالبدن والذات والذات في الدول والذات
 بالذات والذات والذات في الاخرة والمتعلق بالظهور والباطن والذات
 والذات في الظاهر والباطن والاشياء لا تكون هذه الاربع الظهور والباطن
 والذات والذات في الاخرة وتسمى من العظمة ايضا الى اسماء الذات
 واسماء الصفات واسماء الافعال وان كان كلها هي
 كما حتمت بالذات في تسمى اسماء الذات والذات والذات
 فيها تسمى اسماء الصفات والذات في تسمى اسماء
 والذات في الاخرة من الالهية اذ فيها ما يدل على الذات حتمت
 وما يدل على الصفات حتمت وما يدل على الصفات حتمت
 آخر ما يدل على الافعال حتمت بالذات كما ثبت فانها في الذات
 للذات وبينها الملك للصفة وبينها المصنف واسماء الذات

بما يقع به
في
الاول
الاشياء
التي
لا
توجد
في
الزمان
والمكان

واجبا لذات كبري سمي ذاته بذاته وقد يكون صفة ذات
اضافة وقد يكون اضافة كصفة كذات المهية فان قلت
بذاته كذا مغاير لغيره لانه عين افراد باعتبار ربه او احدها فيها
باعتبار الاول كقولنا سبح المتعاقبات فهي لا تقع في حصة حقيقة وهي يعلم الاشياء
حقيقة العمود عين بالعلم به ذاته لا بما هو اخر وكونه صفة لكون الاول
والمغايرة صفة وانما هو صفة وكونه صفة لانها امر بانها امر بان الهوية
الدائمة فيها وليس عندكم لك فلهذا ان يكون جوهر او الصفة
انما علم بالاشياء الكبري في قوله سبحانه وعلمه دون
قدرته ترجع بغير علمه او في الشمول قدرته على كل احد
عندهم دون علمه واليه القول بان العلم الاول عين
بطل الغاية الدائمة بقية على وجه الاشياء كلها وليس
عوضه صفة محذرة لانه ان كونه صفة الحاضر وهو العلم وعلمه
صفة في غيره واليه صفة من خبرها لذات مواعظ وعلمه
مع جميعها لانه مقدم بالذات على جميع الموجودات فليس
علمه على كونه واليه يلزم استباح ذاته لانه في ظرف
صفته الى ما هو غيره مما در منه ويلزم ان لا يكون عالما
بالاشياء واولها مبحث هي خبره لانه علم ذلك
عند كبري العلم لوقال العارف المحقق انه عين علمه تعالى
في ذاته

من حيث انه علم بقوانين الاشياء والمعاني العلمية على الجهل
والمظهر عين الظاهر بحيث يكون حقا ويكون اسمه العلم
بانه في السنة المقدم لان امية عبارة عن الالهية العلمية
يقين فان سببت به عقده او لا ذلك لا يقين من ذلك
بل النفس العلمية الضالكة لا تستلزم العلم بالاشياء
بل كما في علم هذا الاعتبار يكون اسمه العلم لا العقول
فقط واكبره لا يقين هذا المنع او يحذره ان العقول كغيره مغايرة
تعالى بية ووجوده او معدول من معدولته فقدم ان يكون في
كاملته حتى في الاخره تعالى عنه ونحن ان كل من الضم
من نفسه ان الذي ابع الاشياء وادوية من العلم
الى الرجوع سرا كان العدم زينا او غير زينا يعلم تلك الاشياء
بمفاتيحها وصورها اللدنية لها الدنية وانما رجبه قبل اكاوه
انما واللا لا يكسر عطفا الرجوع لها في علمه في القول بالاشياء
ان يكون ذاته تعالى وعلمه الذي هو عين ذاته محله للذات
انما يصح اذا كانت غيره تعالى كما في المجرى والحق ان اذا
عنه من حيث الرجوع واقفقه وغيره بغيره بالاشياء
المقيدة فلهذا يلزم ذلك ونه اعقبة ليس على ذلك ولا تملك
سبحي واحد طر بانها لية ربه وبالمقدية اخرى فففس الدنية

بما يقع به

حرم العلم ذاته كادى الصور الاشياء كلها وجزئها صغيرا وكبريا جمعا وتفصيلا
حينئذ كما كاش او علمية لا يعرف عنه متشاكل ذرة في الارض ولا في
السماء فان قلت العيون يعلم المعلوم وهو الذات الالهية وما كاش
كيفية يكون عبارة عن نفس العلم قلت الصفات الاضافة لها
اعتبار ان اعتبرت عدم مغايرتها للذات واعتبرت مغايرتها
لها فباعتبار الاول العلم والقدرة والارادة وغيره من الصفات
التي تعرض لها الاضافة ليس بها للمعلوم والمراد والمقدور لذاتها
الذات ولا كثره فيها ولا اعتبار ان في العلم يعلم المعلوم والمراد
والمقدور لذاتها عين الذات ولا كثره فيها وكذا الارادة والقدرة
تعتبر المراد والمقدور في العلم اعتبار اخر وهو حصول صورته كاش
فيه فهو ليس من حيث تبعيته لها باعتبار علمه وليس من حيث ان
صورته تلك الاشياء صفة فيه عبارة عنه ومن حيث تبعيته لغيره
العلم في نفسه كذا في تلك الحقيقة لم يتعلق بها العلم وليس غير العلم
في نفسه كذا وهو بعض العارفين العلم الاول عبارة عن نفس العلم
سوى كونه مظهر للعلم الذي هو حيث اعلمته والكلمات المشتمل على
وكون علمه مطبق لانه علم الله تعالى وكذلك النفس العلمية المستأنس
المحفوظ بهذا الاعتبار عبارة عن نفس العلم فلهذا حقيقة العلم وكيفية
المعومات الدائمة والزمع بية امية انما يشتر من عدم الفرق
بين الظاهر وبين هو ظله لان علومه المذكور ان حقله كوجودهم

والله اعلم

بما يقع به

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة على نبيه محمد وآله وصحبه
محمد الذي اعلمهم الله محمد بن عبد الله محمد بن عبد الله الطاهر
عنه احمد له منزل كل طوبى الكلم في ربه في جميع العبادات
والشأن عليه ولذلك صفة الحق ان كونه الغير ليقول الحمد لله رب
العالمين تعاليم للعباد ولقها لهما طرق الرش ودلك ان الحمد والشأن
مترابا في الكمال والذلال ولدخل الالهية ومراسه كان الحمد له
خاصة وهو قوله وفيها اها القولة في السان ونها عليه ساي
بالحق سبحانه لفضله على الاشياء عليه السلام واه القصة
بالذات البدينية من العبادات واكثرات تجاء لوجه الله و
توجهها الى حيا به الكرم لادن الحمد كما يكسب على الذات ان ليس
لكسب علمه كونه كونه من على كونه كونه كونه كونه كونه
حال من اذ هو حال الحكا في النبي ص الحمد على كل حال وذلك كونه
انما يستعمل كونه كونه فضل لادله في الرضا المستوعب حيا
والقيا والذم له لاطلاق لظوظ النفس ورضاه واه الحاق في الذي
يكون كسب الرضا والقبول كالتقاف بالكلية والذات العلمية
والعلمية والتعلق بالذات فلهذا العلم الالهية لادن الحاس بالمورد في العلم
بب ان الاشياء عليه السلام تقير الكلاله لانه لغيرهم و

الطريق الدم والرضع الشرب او الا نزال بينه الفضا كقولك انزل
 القرآن ترجم الرب وكذا اي شبره في الالف واللام في قوله
 الحكم وصدية الطريق الدم والحمد لله اي نزل الحكم قلب الصدرة
 الدم والدم شمع العزة المستقيم واعلم ان الطرق الالهة انما يمكن
 التلكين واستعداد انهم المستقرة لقوله تعالى من واهب الله امره
 نبأ صحتها ان ربه على كل شيء قدير وقوله تعالى والله جليل
 وقدم الطرق الالهة بعد الفس الخدين وكل من في الدنيا
 الرب مستقيم الله لا يصفه لك مستقيم الله الذي اراد بقوله
 اجراء الصراط المستقيم فالدم منها المعهود وطريق التبريد
 الحق الذي يجمع الله سبحانه وما بعينهم عليه وبه يتجدد في كل
 قلب ابر القرب تعالى الله عما يشركون انما الله الغيب
 له في سورة هود وما من دابة الا لديه ركن عاكف الا الضلال
 مرجعها فذمها لكم وما ان الحق لاصراط مستقيم بقوله صراط الذي
 عليهم الاخرة يدل على ذلك ولذلك صدق الحق منهم ان
 وقع بينهم الثغاف في التوحيد ولما زسه والحمد لله الرحمن في
 الذرة انما يتبين من انما يتبين من انما يتبين من انما يتبين من
 حارة عن استعداد كثر طرق الالهي من الله سبحانه والذم
 في وهد الصراط المستقيم وشريعته المرضية عند الله لقوله تعالى

بسم الله الرحمن الرحيم

غير الله سبحانه وبما فن يقرب منه وان الدم عند الله السلام
 الذم والحمد لله اسم الطهر والحمد لله الذي خلقنا من طين
 الرمي نية احدية طريق العقول والنفس الجردة انما هو واسطة
 الفيض الالهي والتميز الرمان الاقرب بنا منها طريق الوصية التي
 كهد قلب به ترجمه الى ربه محبت عبيته التي تسمى طريق
 من في الطريق انما يعرف الرمان بقوله تعالى فبشر ربنا
 لمع الله وقت لمعني فيه الكفر وبه الذي يرسل كونه من الرمي
 انما الذي لا واسطة بينه وبين ربه ولا سلك في احدية الطريق
 وكذا ان في اذله في وهد الفاضل في قوله تعالى انما الله
 واحد صمد لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا احد في قوله
 الشاهد في وهد الفاضل في قوله تعالى انما الله واحد
 هو الذي يقطع الى الطلبيته من البراءة سبحانه والنورانية وهي
 الروحية نية كثره الرضات والمجاهرات الوجهة لظهور المناسبات
 التي بينه وبين الخلق الى المبدء الاول والحمد لله وقدم
 هذا الطريق الى المقصد بعدة وكثره عقباته واثباته
 الطريق التي في وهد الطريق القرب هو الذي يقطع كثره
 الغلبة في ربه الكلد في المنزلة والمفاتيح التي
 من الحق لا الخلق فتعوره بالتميز الذي وتحققه لوجهه

له العلم والعلو الموصول وبكلمة المشهور ونوره في مراتب
 العلم واعم وعينه في العلم والشهد وقوله من انما الله
 المرتبة الدورية الذاتية لهم من سبع فضاء الله تعالى واستعداد
 في العزة العلية اولاد وسجود وكل الدنيا في كثره
 واطوارها الروحية سبحانه واما في قوله تعالى في
 الذي للمقدم مراتب وكلها في السجود والحمد لله
 سيد قديرا وادوم كثره بعض الكسما على المعنى
 ان يكون سريه الالهي ان يكون على ما يكون في
 متقا وكما الصفات وجميع الكسما والصفات مستوره
 فلهذا المقام المتقدم من حيث المرتبة الدورية وان كانت
 الصفات ايضا قديمة وان اختلفت المدا والتميز
 الذم الى المباشرة والتميز والتميز والتميز والتميز
 التسمية واحد وان اختلفت اذ انهم في العلم
 اعمم وذلك لان العلم هو كثره استعداد في
 استعدادات افرادهم وذلك الصبر وقابلية كثره
 نيات ذلك الصبر والتميز المعبر بهم انما يجب
 واستعداداتهم في كثره استعدادهم في كثره
 في وهد اصل طريقهم وهد الدعوة الالهة وهد

بسم الله الرحمن الرحيم

المعجزات في وهد تحقيق المعجزات ولذلك في معجزات
 عليهم السلام كسب، ان غالب على ذلك القوم كما ان
 استحق لقبه عليهم السلام، براءه الكفر والهدى في قوله
 في بيان القرآن الكريم المعجزات كسب من خلقه
 الغالب على قومه القادر بالصدق والهدى قوله
 اتيانهم به كما كثره الحق تعالى من رخص الخطاب
 بين امم العالم ورب الارباب علم سبحانه في الفصل
 قديم الصوره من الله الرحمن الرحيم الاستغفار
 واعلم ان الرحمن الله انما يتعلق كثره استعداد
 وطلبها في محضرة الله تعالى والرحمة على المؤمنين
 يقيني في الفقرة كثره وغيره على المطيعين الصالحين
 وغير ذلك من ما عين رأت ولا اذن سمعت ولا
 ومع العارفين المقربين ذلك مع ان شدة العلم
 ومع المتقين الكمالين كسب، والذم عليهم السلام
 الذاتية والكسمانية والصفات واهل مراتب
 جنات الفضل والصفات والذات والحمد لله
 والصفات ما به ابراهيم المبدء الاول من ذاته
 والكسمانية لكل استعداد وهدى طلبها في

ايضا الذي هو سبب النور كلها لذاته او ربه لذلك قال تعالى
 ان الله و ملائكته يصعدون في الليل في الرعد او الرجم او غيرها
 ولما كانت المعركة مظاهرة الكسما انما هي الكسمة التي
 والت ذلك لا بد له من لغة سيدة تحصل له الفصح في جميع
 واستغفر له مظاهرة ما يراه ودعا المؤمنين له ما يراه من زاه و
 يقضي حوائجهم التي يتربصون استعداد اتم الدانية ذلك والحال
 النبي 3 واسطة لوجه اتم في العلم والعين ما يمتد ووجهها لذلك
 واسطة لكل اتم قال تعالى و اسئلكم الدرر حمة للعالمين ومحمد
 عيين ومتمها بالصحة لها انما كفاك ان ادانها اذ من ربه يقضي بعض
 لتفاتيح العالم فالقدم في العلم الاستغراق الجحش للبرجحة المتجهد
 والقدم وهو في كماله استغراق كما تقر عنده علماء الظاهر والى جهن امداده
 صفة العلمية والله رسم مخصوص بالكل الابق في الذنوب بحسب المظفر
 فالقدم للجهاد في ميدان العلم القابل للكل بالبرهان وطريقه والخاصة
 تنقيته وتخليه بسبب كرم الشرف والاشهد وترفضه في
 بوجوب الذوق والوجود امره بالعبادات والهدى في
 ورتبه مما يجب النقص والبرهان في المنهيات الشرعية لتبين العلم
 العاليه الى اوجها ودرورها وتلخيص من قود الخفيض بذكر مقامها
 وثبتتها والجمع العلم وهو ما نزله من العلم والقصد في اتم
 اذ

اذا قصدت انما ولقد ثبت به وبهم ما هو الذي راسر في ربه
 توجه القلب وقصده بجميع قواه الروحانية الى جانب الحق لصل الكمال
 او غيره قوله مع خرافة وجود الكرم متعلق بقوله عبد الله
 من الكفا في الدانية المعبر عنها بالسماء والصفات ولما كان
 الكرم لا يطرأ على الكرم من خرافة ووجب وجوده اذ كان
 وجود الكرم والقدم فيها عوض عن الكرم من خرافة وجوده
 وقدر الفرق منه وبين الكرم ان وجوده في ذاته لوجوده في
 ولابد استبدال كلف الكرم فانه ممنون يستحق الثناء والثناء
 واداره صفة العلمية والرسول العلم من خرافة وجود الكرم
 الدانية انما هو لفظية وصدقة فانما انما لغيره والصدق لثقتة بقول
 اللدغم سيقن بالمدار علمه بقدر الصدق والصدق الذي
 للذخرف في ربه من الوجوه لذاته مطهر الكرم مع الذي وميله
 استعداده مرتبة الراعية في غاية الكمال والصدق انما يستفيض
 قد اتيه في بعض من الكرم استعداده وهو صدق المشقة والفضي
 كطراف في اكل الفصح في المقال وان اكل التنقيب
 الاستعداد اذ كان الاستعداد في فية الكمال يكون اقدم
 وان في غيرة الصدق فقول صفة العلم والصدق صدق اللذوال
 وحاله اقره الى قوله محمد و كما رسم عطف به

بقدر

بقدر

العلم وجاه الشريعة الى ان انصب العلم عليه والله رسم مدار و
 التيسير است يقين عليهم اسلم بحسب الظهور والزه حال كونه
 كونه قطب الاقطاب ازلوا وادبا كما حيد ارواح الدواب
 بالعلم لا مرتبة كما يمتد في حال كونه مرجوحا في الشهادة متفقد الى انصب
 دبر دار الذخرة فالرارة في قطع العلم قبل تعلق روجه بالبدل اولى
 سواء كان في اوتيت والده الله وافر ربه والقائمة ان تكون صورة
 فقط اوتى لفظ او صورته ومن فهمت نسبة الى رسول الله
 صورته ومن فهمت لفظه والدم الفهم مقاديرها كما كانت قبلها
 الدنيا المصنفة اولهده كالذوق الكمالين ومن فهمت نسبة الى الله
 فقط فما ان يكون كسب طينته كالذات والاشفا اوجب ونية
 ونزوتها كما هو الظاهر من المجهدين وغيرهم من العلم والصلى والعبادة
 المؤمنان في لقائه المحبته التي من القرائب المصيرة للصوره والخصم
 القرائب المصنفة التي من القرائب المصنفة التي من القرائب المصنفة
 من الله كما يحى في كونه له علمه من عظمة الكسمة
 سدرته عن كونه من كونه من كونه من كونه من كونه من كونه
 عن سطات العدل ومن المؤمنين قوله الذي له وفده الكسمة والعبادة
 طوعا او كرها في كل فذورك للذوق كلك فاشج منهم ثم كذا
 في انفسهم حيا ما فضيت وشيئا شيئا قوله ان ليرة في رسول الله
 من

صحة العلمية والرسول في مشقة ارضيتها في عشر اللذوا من كسمة
 سبع عشر من كسمة تلمية عند لظهوره في الكسمة الى الحق فان
 اللذوا انما الله كما والذين للذين في كسمة الدرر انما كانت
 عهده ولصيرتها من الخرافة قال يقولون خيرا فانما عينها وما
 انما خرافة من بين الهمم الذي انما ليرد ابا فخرنا كسمة العلم
 والذخرف ولما كانت الرتبة انما ليرد البصيرة والكل في العلم
 في جميع العوالم حسب ما الله لهدم تقديهم في السرائر كسمة العلم
 منه انما كانت في مشقة ارضية روية مشقة دهر لكون الله البصيرة
 ومن عين البلاط قال في عهده انما ليرد الفصح والصدق من كسمة
 النسبة الى المشقات فقلوا انما اشيرات يا رسول الله قال الروية
 القادرة يرانا المؤمن دهر لتستعمل مع مرصها فذوق روية مشقة
 كالذوق ارض لطبا وقوله ارضها في مشقة النبي ليعمل من الدرر انما
 ارضتها حتى من خرافة ارادة من كسمة وقوله لكون من كسمة العلم
 المنف نية من كسمة العلم لا ليرد الفصح والصدق من كسمة
 صحة العلمية والرسول كسمة فقال انما ليرد الفصح والصدق من كسمة
 فخرج به الى الناس فيقولون بشفقة اسمع والظاهرة ورسوله
 وادله الدرر من كسمة العلم متعلق بقوله رايت اى رايته في كسمة
 مشقة ومنه قوله صفة كسمة كسمة كسمة الى ان الدرر انما كسمة

البحر

مرى على وارث بني آخر لذيهم الحكم الذي سماه على و هو لا يوقف بأ
 فكذا وارثه الحكم الزارني على و هو لا يوقف له و هو الحكم ان المال الورث
 ملكه الوارث قهر امر الله و هو حسب مقتضى ارادة الوارث
 ذلك او لم يرد ذلك من الوارث بأخذ العلم و الحال و الفهم
 و الله حسب مقتضى ارادة ان شاء ذلك او لم يرد ذلك
 فترى في قولك من اخذ اي اخذ العلم الذي هو امر الله القام
 ببرهانية و طرح رسول الله و طهره فقد سعد و حصل من الشكر
 و الشهادة بالبرهانية و لا كانت على جميع و احوالهم و مقامهم
 صمد من العبادات الله سبحانه و العبادات على سبيل الخيرات
 و الارباب من غير كسب و تقبل كما في علوم هذا الوارث و الله
 و مقتضاه ايضا كسب من غير كسب و تقبل قال كسب الوارث
 عينات في صدور الذين اذوا العلم فقدم الدول و الخليل
 فتنبه بالفتن و الكسوف و من غير كسب من غير كسب
 سعد في الذوارق و سبب الكسوف في تاهيم بالحق و لا في عينه
 انما هو استنباطه و لا عقده و اثباتهم المنطق و لا في العقيدة تنبيه
 للجهنم و من ليس لهم ركن منهم عليهم اذ كان احد لا يقدر على
 و السهر و لا يقدر مقتضى ارادة و ادراك ارادة الرحمن عليهم

بالمقتضى

لما لا يرد

البحر

مرى الدنيا و الرسا له حكم الرراثة له لا الله له كما للجهنم من العلم في
 الظاهر نصيب من الترتيب لك لا في الرراثة في عين المعنى الغيبية
 و الارراثة الغيبية و لا كما كانت الارراثة بقية في الترتيب
 الدينوية سببا للورث له لا قدر له في الدعوى كمال من الدين
 الدعوى و لا حجة في رتب و لا يدرب به اجر الدعوى من رتب
 اجتهد و غيرها فان الحكم للجهنم و الله الغيبية من المراد الدعوى
 ما به شئ اخر امره من الفناء في اثنى و الفناء به قوله من الله
 فان سمعوا ان الله فارجوا اجواب شرط مقتضى اي اذا كان
 ما بينه من الذوارق و كفتته من الارراثة من الله كما في غير تصرف
 و انما هو امر بارائه من الله فان سمعوا الدعوى و الله فان رجب عند
 سماعكم ما لا تعلمه لكم لسان عدم حكم ببقية الدعوى و مقتضى
 في بعض ارراثة لادان فان سمعوا الدعوى و الله فان رجب عند
 ارراثة في قولكم و فيه تنبيه الى النبي ص مطهر لهذا الاسم اي
 لذاته هو الدعوى بالارراثة و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 امر من و على اي اذ حفظ اي فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 لا معنى لها في وجه و لبقا لا سمعتم و احفظوا ادراك من الله و كفتته
 ارراثة ثم بالعلم مقتضى اجمل القول و اجمعوا اي اذا سمعتم

البحر

و فتمت معناه و تقفتم بعد مقتضى فيه من الدعوى و فخرجوا عليه الفهم
 المترتبة عليه لان ارراثة هذا الكتاب اصول كلية و من عدت
 العلم لا يصول لعدى الذمير الملقا ربعها فمن لم يقطر بقدرها
 لم يرد كما في هذه الفروع و لا في هذا الكتاب و اعجز الالك
 الفروع في اصولها كذا في العلم و الفروع في عين الدعوى و الله
 في معنى الفروع فقولوا ان النبي سماه بغير خيرات الدعوى في عين
 كفايتها و لا يربح على مقتضى ذرة في الدعوى و لا في السأ
 و مقتضى اجمل القول الذي ذكرته من الارراثة و المقامات و اجعوا
 اي كذا مقتضى و الله من الدعوى و الله و لا يربح كل من مقتضى
 ثم سوا به على لسانه اي تراهبا ستم و فتمت معناه على
 بارئ و هم و تبهوا به على المقامات و الله فيه اي اجعوا به على
 استقامت على من منهم عرفوا كذا و اضلني ممن قال كذا و ما
 رفقهم بفقول و لا تمنعهم ضننه و بخله فان رجع الله فرب
 و الحسن الذي لم يردك بار رقيم الله و اعلم ان المنه في صفة
 محمودة و هو المثل رابعه بقوله من راسلني عملي ان يدان للدنيا
 و من سوته و هو المنه عليه بقوله كما اياها الذي آمنوا الله
 صدق علم بل من و الذي و لا كما كانت الدعوى و الله و الله

في الدنيا

البحر

اي انما ان ارراثة هذا العلم بالصدق الدعوية و تحقق الصفات الربانية
 و هذه الدعوى التي و سلكوا سوا اي هذه الارراثة و الملقا من مقتضى
 على من رجع الله فارجوا اجواب شرط مقتضى اي اذا كان
 الظاهر بين كذا في العلم و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 مع الله عليه و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 قوله و من الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 المظهر مقتضى و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 مع مقتضى رسول الله عليه و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 و قده بفتح الجري و و اتبعه اي و مع هذه كذا اي مع ارجو ان
 كون مراد به الله بانه و و توفيقه فها يقبله اية لا مخرج له
 من مقتضى و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 مستفاد من الله الذي بالدرث و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 و استقامت التامة لا كسب الدعوى و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 لو كان في موسى حيا و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 المحمدي ان يكون مقتضى الدعوى و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 المقامات و مقتضى و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى
 للمفعل في قوله اية و قدي تخطوا و الله فان سمعتم ما بقيت الدعوى

مراد الله عليه

تقدم

بمسئبة الالطف السرور كسر امر قديم في ذلك قال عمر اي حجة
 الذي من ايام امه وفتحهم وقدمهم لثلاثة عليه لعدم قوله فقيد اي اذا
 قديه امه شرح الامم الكسبية عليهم اسم لقبه لقبول والد لقبه دو
 الطاعة وقديه منسب على جلال قدره وحال عظمت امره وقوله
 والى كثرته في رتبة امي الى كثرته ويجعل في الدرر من امر الطاعة امه
 ان لعين الرسول الله عليه السلام الف نيز بالعبادة العظمى والدرقة العلية
 كما جعلت مراتبه في دار الدنيا لقبوله قال الله الملك على عباده
 في ذلك مبتدا خبره قوله فصل حكم الميرة في كل دسية وانما قال
 الملك والعبد لان الله لا يملك الا ما يشاء والمقر عليه والمقر عليه والمقر
 هو الله تعالى وحده رب بيتيه والرب هو الملك لذاته ووجه ما فيه
 والمقر عليه العبد والاضى الفاء هذه التام ليس الا للحد المستعمل
 للوصول الى المقام بل جمع والوصفة الحقيقية وذلك لان الله لا يملك الا ما يشاء
 بالترتيب ولما كان المراد محبا وكما يقوله وهو الملك الذي هو معني
 الرب والمراد بعد نفسه اي ادى الى القران في قوله على سبب الدلالة
 مع الحكم والدراسة في حكم الميرة وان كان مطلق الكتاب مما يترتب على
 امه عليه والدراسة وبما ان يكون المراد الرسول لذاته الاسم العظيم
 الاكبرى بما في الظاهر والمظهر ولا يجوز ان يفي المراد الملك هو الحق والعبادة
 النبوية

تقدم

النبوي في ما في من فرج اسبابة الذوب وان كان محبا له ورسوله منه و
 ذلك اشارة الى الكتاب اي من منيه فضل حكمه التية وفضل النبي
 طه صفة وزندته وفضل النبي تم ما يميز به اي تم وعينه عليه اسم حقه في
 في خواتمه قال ابل التست كل من كلفه في حق وفضل الامر في قوله
 الش ع و رب امرى ضلته ما لها وما ليك بالامر في قوله والذوق
 النبى بالمقام ومع الكلمة وذكر ما في علمه في حق الدنيا على امر عليه
 بفضله فقط كحكمة في الدال بحارة عن خبره علمه من قوله روح نبى
 من الدنيا المذكور في عليهم التدم امر لفضله الاسم الغالب
 عليهم في فضله على روح ذلك النبي كسب استعداده وق بيته على ان
 هو القلب المنقش لعدم انضامه به ويزيد في الوصية وقره في اخر النص
 مع قوله وفضل كل حكمه التية التية الرب في قوله وفضل حكمه الالهى
 حمد الحكمه الدلية بالقلب ان مسئبة الحكمه الدلية والذليله اسم
 مرتبه جاسمه لمراتب الاسماء وحقايقها كلها ولذلك تارة اسم
 اسم الله مشوب على جميع الاسماء والصفات ومرصفا بها وكفوض
 الكلمة الدلية بالحكمة الدلية هو ان آدم لم يخلق للخدمة وكان منسوبة
 جاسمه لمراتب العلم ومرارة لمراتبه الدلية قبل ظهور جبرائيل
 فيه ولم يكن لغيره تلك المراتب المرتبه ولذا بيته ذلك الظاهر لذلك
 خصه به وايضا يظهر لهذا الاسم كما قد سجد في حرمه اظهر مرتبه

تقدم

بمسئبة الالطف السرور كسر امر قديم في ذلك قال عمر اي حجة
 الذي من ايام امه وفتحهم وقدمهم لثلاثة عليه لعدم قوله فقيد اي اذا
 قديه امه شرح الامم الكسبية عليهم اسم لقبه لقبول والد لقبه دو
 الطاعة وقديه منسب على جلال قدره وحال عظمت امره وقوله
 والى كثرته في رتبة امي الى كثرته ويجعل في الدرر من امر الطاعة امه
 ان لعين الرسول الله عليه السلام الف نيز بالعبادة العظمى والدرقة العلية
 كما جعلت مراتبه في دار الدنيا لقبوله قال الله الملك على عباده
 في ذلك مبتدا خبره قوله فصل حكم الميرة في كل دسية وانما قال
 الملك والعبد لان الله لا يملك الا ما يشاء والمقر عليه والمقر عليه والمقر
 هو الله تعالى وحده رب بيتيه والرب هو الملك لذاته ووجه ما فيه
 والمقر عليه العبد والاضى الفاء هذه التام ليس الا للحد المستعمل
 للوصول الى المقام بل جمع والوصفة الحقيقية وذلك لان الله لا يملك الا ما يشاء
 بالترتيب ولما كان المراد محبا وكما يقوله وهو الملك الذي هو معني
 الرب والمراد بعد نفسه اي ادى الى القران في قوله على سبب الدلالة
 مع الحكم والدراسة في حكم الميرة وان كان مطلق الكتاب مما يترتب على
 امه عليه والدراسة وبما ان يكون المراد الرسول لذاته الاسم العظيم
 الاكبرى بما في الظاهر والمظهر ولا يجوز ان يفي المراد الملك هو الحق والعبادة
 النبوية

تقدم

النبوي في ما في من فرج اسبابة الذوب وان كان محبا له ورسوله منه و
 ذلك اشارة الى الكتاب اي من منيه فضل حكمه التية وفضل النبي
 طه صفة وزندته وفضل النبي تم ما يميز به اي تم وعينه عليه اسم حقه في
 في خواتمه قال ابل التست كل من كلفه في حق وفضل الامر في قوله
 الش ع و رب امرى ضلته ما لها وما ليك بالامر في قوله والذوق
 النبى بالمقام ومع الكلمة وذكر ما في علمه في حق الدنيا على امر عليه
 بفضله فقط كحكمة في الدال بحارة عن خبره علمه من قوله روح نبى
 من الدنيا المذكور في عليهم التدم امر لفضله الاسم الغالب
 عليهم في فضله على روح ذلك النبي كسب استعداده وق بيته على ان
 هو القلب المنقش لعدم انضامه به ويزيد في الوصية وقره في اخر النص
 مع قوله وفضل كل حكمه التية التية الرب في قوله وفضل حكمه الالهى
 حمد الحكمه الدلية بالقلب ان مسئبة الحكمه الدلية والذليله اسم
 مرتبه جاسمه لمراتب الاسماء وحقايقها كلها ولذلك تارة اسم
 اسم الله مشوب على جميع الاسماء والصفات ومرصفا بها وكفوض
 الكلمة الدلية بالحكمة الدلية هو ان آدم لم يخلق للخدمة وكان منسوبة
 جاسمه لمراتب العلم ومرارة لمراتبه الدلية قبل ظهور جبرائيل
 فيه ولم يكن لغيره تلك المراتب المرتبه ولذا بيته ذلك الظاهر لذلك
 خصه به وايضا يظهر لهذا الاسم كما قد سجد في حرمه اظهر مرتبه

7

فانما هي اجتمعة

قرأ الفقيه ان لم يثبت كبره بوجوبه يصلح ان يكون عليه والعهد من انهم والبقية فيه
 عدم الوقوف عليه وبما يفي الامور لم يثبت في هذا الحد الذي في المصنف العزالي
 في الله ولم يثبت في شئ من المصنفين المصنفين بلادة والطبيعة كلف واورد
 الطبيعة كلف الفقيه ليس حمله الا ذلك كما حوت مرارا وان كان محتمل
 وهو ان يثبت به في المصنفين في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله
 يصلح لدفع هذه الاشكال بهذه التهمة وان كان محتمل انهم صواب العلم الذي يثبت
 بغيره من الفارق في صحة ثبوت في الله منهم وفيه في كلامهم
 بعينه في غيره على انه لو ثبت في كلامهم كما لو ثبت في كلامهم من جهة الفقه او في غيره
 لا يجوز ذلك فظهر ان الحكم بطلان في الله وفي غيره كغيره من الامور التي
 البارده السبعة في المصنفين في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله
 في انقام واعلم ان في الفقه السبعة الكثرة والعهد مطلق وهي الله والامر
 باب الحكم الذي هو من صنفه في الله واما في طبيعة الكثرة والعهد مطلق في الله
 من الامور التي لا تطلق من صنفه في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله
 حد فاص ومرتبة معينة لله وهو كغيره من الله في الله كغيره من الله او ما في الله
 الف او غير ذلك كونه رذبا او رذبا او رذبا او رذبا او رذبا او رذبا او رذبا او رذبا او رذبا
 او صغرى او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها
 او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها او غيرها
 الولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية
 الولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية
 في الفارق في المصنفين في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله لا يثبت في الله
 عندنا فالله والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية والولاية

هنا

7

فقد وضع لمنه في قول الوهم من غير ان يكون
 ربما كان منه في اول البرهان في قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ**
الْوَهْمِ لا يولد منها بل نفس الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته
 في قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ** الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته
 في قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ** الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته

ويعتبر قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ** الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته
 في قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ** الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته
 في قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ** الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته

المقدّم في الذوات او معلومتها لذات وكلاهما معقود في الوهم
 ولم يعرض للذات لظهوره **يَكْبَحُ** ان يكون احداهما هو الاول والذات اذ
 يجب ان يكون احد المذمومين او الوهميين على قدر التلذّم ولو كان احد
 اولاً والذات اولاً او كلاهما معقوداً لست متوافقين في الواقع لئلا يترتب
 على قدر وجوده او التلذّم في قدره الفاعل فيكون الوجود معقوداً
 لذات في غير حيزها معقوداً او يكون هناك سبب خارج الوجود
 في مقامه كارتكاز الذات الى الذات عند التلذّم عند التلذّم عند التلذّم
 ان يمتدح ويظهر او ان يكون معقوداً في ذلك في غير حيزها معقوداً
 ما دام في ذاته واحد منها والآخر اذ كل واحد ليس احد على وجهه للذات
 ارتباطاً بينها بالذات لذات كذلك فكل واحد لا احد في ذاته ولا وجود
 الوجود بل كل واحد في ذاته معقوداً في ذاته ليس في ذاته
 والذات والترتيب والذات لم يتطابقا في ذلك وتعلق الوجود في ذاته
 ليس احد في ذاته معقوداً في ذاته ليس احد في ذاته ليس احد في ذاته
 وتتمثل في ذلك المعقود في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته
 يجب العلة فيها او يجب العلة في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته
 التلذّم الذي هو المعقود في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته
 والصورة اذ كل واحد منها معقود في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته

ان حيزه في ذاته معقود في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته
 ثم ان رتبة الوجود في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته في ذاته
 في قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ** الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته
 في قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ** الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته
 في قولنا **وَأَنَّ مَا كُنِيَ فِي لَدُنْمِ** الوجود من غير ان يكون له وجود
 في ذاته فكل ما هو الوجود بالذات بهذا المعنى لا يولد منه شيء
 في الوجود ذاته بل الوجود في ذاته هو الوجود في ذاته
 بعد ان يكون له وجود في ذاته وهو الوجود في ذاته

نیشد بلکه حقایق چندین چیز الهی و مخلوق است که مقدس را تا در کفر را که
 در بعضی از بعضی حضرت ۱۶ از صفات و وجود مطلق است با آنچه
 از صفات بصحت علم العظیم براسیده و با هر چه در عالم است
 اکنون بر مطلب رویم و گویم قسم دریم از صفات و وجود مطلق تعینات
 گویند است و آن تعینات است در صیغه اشباع ما است جمله است چون
 تعین جوهر است و تعین جوهر است و تعین ملکیت و تعین ملکیت و تعین جوهر است و
 تعین است نیست و غیر ذلک و وجود مطلق را با تفاهم این تعینات یعنی گویند
 چنانکه وجود مطلق را با تفاهم تعینات الله ۱۶ میگویند بتقریر مذکور شد
 وجود مطلق وجود مطلق را با تعینات و باطنی را بر سر مبحث بود است
 و وجود مطلق است و تا شریف و تعینات از لوازم او و باطنی متعلق به کبریا است
 تعینات و باطنی از لوازم او و او را تا شریف و تعینات از لوازم او و باطنی
 و وجود مطلق و کبریا و وجود مطلق و وجود مطلق است و اینها همه
 شریف و صفات و تعینات و تعینات است و نسبت به چنانکه عارف گفته
 قبول و در هر چه و صفات است از آنکه هر است جمله شریف و صفات شریف
 از در کبریا است با طریقه کبریا است بود همیشه قبول و تا غرضی است
 از در وجود مطلق ظاهر و در هر چه است بصورت و در هر چه است مؤثر و ظاهر
 یعنی از آنکه عبارت از وجود مطلق است با تفاهم تعینات گویند

تعینات

تقریر

شرف

تعینات

اضافی

اضافی جدول کیفی تزیین در حد و قدس ذات نباشد و در هر چه است که بر نفس
 معنی است از صفات و وجود نوع اول تعینات است در حضرت علم و اینها
 به است بر این نوع تعینات یعنی تا به گویند و این نوع تعینات را بر این نوع
 تا تا تعینات است بعد از تعینات علمی معنی بر این نوع تعینات و در هر چه است روح و
 جواهر و تا و طریقه و ملک و چنانکه در اینها است بر این نوع تعینات یعنی تا به گویند و اینها
 نوع تعینات را وجود گویند و اینها در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 عبارت است از اینها وجود مطلق بر هر چه در کبریا است گویند بر وجهی است صدور است
 و اینها هر چند است و تا تا و قدیم اینها از هر چه است بر این نوع تعینات است چرا که
 در حضرت علم نیز با وجود مطلق است بر هر چه در کبریا است گویند و در هر چه است
 در صیغه صدور است و اینها در اینها و در اینها و در اینها و در اینها و در اینها
 اینها یعنی در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 با مطلق حرف حضرت یعنی تا تا تا که حضرت علم است که عدم گویند و اینها
 تعینات معنی بر اینها است اطلاق عدم است و در هر چه است و در هر چه است
 یعنی تا تا یعنی در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 نیز که عبارت از اینها است تعدادات و در هر چه است و در هر چه است
 و اینها است معنی کبریا با مبتدا با اینها قبل استحقاقها چرا که اینها استحقاق

و استعدا و حقوق با حقوق و استعدا و دیگر تر اند و الله استحقاق است و اینها
 از غیر انبیا و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 از اینها است با تفاهم تعینات و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 قیامت است معنی است بر نفس مقدس و اینها عارف گفته است که اینها
 از در وجود مطلق و اینها در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 فیض مقدس است قال الله و ان من شیئی الا و عندنا خزائنه
 و ما ننزله الا بقدر معلوم و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 عبارت است از اینها یعنی تا تا است که در هر چه است و در هر چه است
 شیئی عبارت از حضرت ۱۶ است از اینها وجود مطلق بر هر چه در کبریا است
 البته و شریف است بقدر معلوم یعنی در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 از حضرت علم کبریا است یعنی از تفاهم اینها در هر چه است و در هر چه است
 بر عالم با هر چه است اینها در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 مظهر است در در هر چه است و اینها از اینها عبارت است از هر چه است
 در در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 و عالم مظهر است از اینها قال الله و ان من شیئی الا و عندنا خزائنه
 و ما ننزله الا بقدر معلوم و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است

عظیم

تعینات

دعا

و حالا تبصر و تعینات از هر چه است اول از اینها و تا از اول و اینها
 عالم ملک و عالم ملکوت و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 از اینها است و اینها است عالم ملک و عالم ملکوت و اینها
 له الملك وله الحمد و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 السموات والارض و ما خلقن من شیئی ملکوت سموات و الارض بشارة
 بعلم ارواح و ما خلق الله شیئی الا و عندنا خزائنه و ما ننزله الا بقدر معلوم
 از اینها و ارواح مظهر و مظهر یعنی تا تا به گویند و اینها مظهر و مظهر
 حسی و اینها حسی مظهر و مظهر ذات حسی و وجود مطلق است و در هر چه است
 چنانکه حضرت نعمت الله در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 مظهر یعنی ارواح مظهر و اینها مظهر است و در هر چه است و در هر چه است
 و از اینها مظهر است از اینها مظهر است و در هر چه است و در هر چه است
 به آله اسم و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 مظهر یعنی از اینها مظهر است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 عبارت است از اینها است حضرت شهادت مطلقه گویند و در هر چه است و در هر چه است
 در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 در عالم ارواح مظهر است و در هر چه است و در هر چه است و در هر چه است
 غیب مضاف گویند چرا که اگر شریف است یعنی مظهر شریف است و در هر چه است

کتاب

میل

لبنها در مطلقه عیب است و غیر مضاف را در دو جهت است روایت
 کبریت مطلق و عیال نامیده دارد از این جهت که مطلق و عیال هر دو
 کونیه در وید کبریت نهادت مطلقه و علم ملک دارد از این جهت که
 مفید ملکوت کونیه ملکوت با مینماید این است از ملکوت یعنی اول چرا
 که ملکوت یعنی اول مطلق عالم ارواح بود ملکوت با مینماید قسمی از ملکوت
 و این چهار جهت را از حضرت مضاف حضرت شهادت مطلقه و در حدیث
 غیر مضاف هر یک که گفته اند علیها است بجز حضرت جمیع هر یک که
 کامل است حضرت گفته کونیه حضرت نعم الله و لا فرس بره العا غیر از
 حضرت گفته بر این وجه فرموده غیر مطلق حضرت از حضرتش عالم عیال
 بود در تفسیر هم نهادت حضرت دیگر بود عالم ملک خوش میگوید حضرت
 دیگر بود عیب مضاف در میان بود حضرت به خلف و غیر
 مطلقش نبودت دانی علم معقولات از این جهت که توان هم مثل
 مطلقش گفته اند عرفان بسیار در گفته اند بار ملکوت و غیر
 دیگرش بمنال روایت میگوید این مثلش را بقیدیم که علم ملک
 این یکی حضرت را چون این بر این باشد آن است که با او در
 حضرت در این جهت که نام مضاف حضرت از حضرت غیر مطلق
 که در عیال او هم نهادت بین دو آن ملک که از حضرت نفس ملکوتی

در طبع خدا و جودش
 مطلق باشد در اصل گفته زاننده و در تفسیر
 انکه کبریت که در مطلق را مودنه در حدیث
 هر یک که مطلق است

بسم الله الرحمن الرحیم

حجج البیور الیه و در است سرور تمام است در حدیث درست مطهرانه
 قطب عالم است روح چشمش آمد فرخ آدم است به عقوبت
 نذار کس وجه ظل الله است و سلطان شود اسم میکند تقییم میکند
 با خواش ما را آشنا عالمی را از حق بخشد مدام از عظمی اسم عظیم در مقام
 ۱۲، آن آفتاب کلمه قیام بذات که کشف الله طول الهی باک تدوی شده
 و بنشین الله طریقه مستی است عیارت از حضرت ۱۲ باشد و آیات
 حکمت که لایزال مروج وجود موصوف میشود بوجود بشرط مروج عدم مضاف
 میگرد و بعد از آن خود نه مروج و نه در عدم چنانکه حکم کونیه الممتیزه
 من حیث هی لیسبت الا هی عیارت از حضرت عیال نامیده باشند
 و عقل مجزوه مفرقه که با مطلق انرا قیام می اندازد باب افراس و انوار
 قاهره و با مطلق حکم فرس بر کونیه بر روش و اسمی ماهی فرس کونیه
 اثبات است ذر در ن تزیینت تجرید می اندازد که ملامت که قیام است
 می باشد چنانکه فرموده خود نه لن یستکف المسبح ان یكون عبدا
 لله ولا الملائکة المقربون عیارت از حضرت جبروت در نال مطلق
 و نفوس طاهره و فکله دان نیه و نفوس غلبه فکله که با مطلق است
 ان و در همین مطلق است که در هر یک از این دو دنیا برای علمای مطلق است
 در جسم دسی است نیک تحمل دنیا برای انرا قیام نام است تقییم

تقییم

دسی است نیک مفضل در مطلقه و کلام در ن تزیینت محققه مصطفوی صفا
 علیه و آله مکرر شده بلکه مدبر چنان که فرموده علی ذکره و المدهیات امر
 عیارت از حضرت ملکوت یعنی انحضرت در عالم مطلق است و اطلاق
 مطلق بر اول مطلق مینماید تا به جهت است که اول جبروت است از ماده جبروت
 هر دو کلمه تا که اگر چه از ماده جبروت و دیگر بجز در حدیث مضاف است
 و چون عالم جبروت بجز از امرات محمول مجزوه فتا است لهذا
 حضرت گفته اند و لا فرس بره العا فرموده علم معقولات از مبر عالم ازین
 و غیر از جمله الشیخ کونان و چون عالم ملکوت عیارت از امرات نفوس
 مطلقه است فرموده از حضرت نفس او ملکوت بین بدان و تفکیر
 انهم اکتفی فی کس که راه خدا را در قوس خروج بر جمیع اید مرتب و عوالم
 لا تا به جبروت واقع میشود هر یک از امرات او را منزل مکرر و لهذا منزل است
 نیز حضرت از مبر عالم است و کلام مطلق بلکه جبروت جبروت که بر آن در
 در کس خروج و با مطلق مرسد به مطلقه ماکه طریقت نعمه الله علیه حضرت
 صلوات الله علیها هم تا که در حضرت نهادت مطلقه است و کلام الله
 یعنی موقوف بالقیب و تعین الصلوة مصداق روحی علم و تقییم مطلق
 موانع اعمال است میگویند در منزل تزیینت است و چون این منزل در کلام
 روحی علم که مبرج بین القیب و الشهادت است نمود قبل از آنکه شیخ

تقییم

بسم الله الرحمن الرحیم

اولی مرتبه ظهور رسد میگویند در منزل طریقت است و اگر چه طریقت یعنی
 راه و قبل از وصول ساک الله به منزل که رسد نمود در راه است و کلام
 هر منزل را اسمی علیه دسی نموده اند از قبیل تسمیه جبروت با اسم که منزل اول از امرات
 گفته چون شیخ ب ملکوت که مرتبه اول است از در مرتبه مضاف
 بیشتر شود کونیه در منزل معرفت است و چون شیخ باب جبروت که مرتبه
 ثانیه است از در مرتبه مضاف مستخرج گویند در منزل تحقیق است
 و چون شیخ ب مطلق که حضرت عیال نامیده است بیشتر میگویند
 منزل توحید است و چون از این مقام مرتبه نموده بقیام حضرت است تحقیق
 میگویند در منزل فانی شدن است و چون از مجموع تسمیات کونیه است
 مخلصند و بقیام وجود مطلق تمامش نه متصل شده چنانکه در منزل دارو شده
 که و اذا الصلوا اذ فرق بینهم و این چه میگویند در منزل قاطر است
 در منزل اول که منزل شهادت ساک الله به تسمیات الهیه و کونیه و تعین
 علیه یعنی و عیال است تزیینت و در حقیقت و تسمیه و تسمیه و تسمیه
 و در منزل طریقت تسمیات کونیه نهادت و تسمیه و تسمیه و تسمیه
 رسید از تسمیات عام نهادت مطلقه مطلق میگوید و چون منزل حقیقت
 رسید خلق تسمیات اسم اول از تسمیات کونیه وجودیه افاضیه ظهور میگرد
 یعنی تسمیات ملکوتیه و چون منزل توحید رسد از رسم دوم از تسمیات

تقییم

بسم الله

لطیف نشاء از کبریا بقب است و در وقت لطیفی
 و صفای دیگر باطله طبع دفع حرارت خونی غلبه در او برسد
 جوهری را بر لطیف خفایه بنام اجرام دارد در جوهر لطیف
 از دم مذکور است که در او در جوهر را باطله طبع حکم روح میگرداند
 نقل نفس باطله که جوهر است خود طبع صانع از بدن متعلق
 بدن لطیف تیره و در وقت این جوهر را بر لطیف است چون نفس باطله
 لطیف و بدن باطله کف است و در مابین خود و ماد است و طبع
 و کف است چون غایت نهایت واقع است انداخته است انداخته است
 بر زمین که نیست با هر یک از طرفین هر نفس خود و بدن مادی
 داشته است و آن جوهر متوسط بر زمین است مگر این جوهر کبری
 لطیف سعی بر روح چون که این جوهر از جهت که جسمی است در نهایت
 لطیف و نورانی و شفقت با کبریا مراتب الطبع صوری
 او را که تا اندک مناسب است با نفس باطله خود و غلبه که از
 طبع او و کف است ایضا و کدورت جسم فارغ و جود نفس صوری
 معقول است یعنی که این جوهر لطیف کبار در الطبع صوری است
 و کمال است یعنی نفس باطله خود او را با جوهر سعی بر روح نفسی
 دنیا این جوهر باطله این جوهر متعلق بر اجزاء بدن که در او باطله خود

و اما

در مقدم یکس مصلح است چرا که حکم این جوهر کبار بر سعی بر روح کف
 و نقل و تعقل و انواع آنرا مانند حکمت و عزت است برست و در وقت
 این جوهر کبار بر لطیف نفس گویند و آرزیت و لوازم آنرا از کف است
 و بهیئت بر نفس است و آن جوهر در او روح گویند و حکمت و لوازم
 آنرا از معرفت و محبت و عبادت برست و در وقت این جوهر کبار بر سعی
 بر روح را باطنش سر قسم و محبت است از جهت که این جوهر
 حقیقی در زمین مگر از دم مخرج و جوار هوایه گردیده بعد از آن از کف
 قلب باطله حرارت خونی را یعنی او را در او برسد لطف و صفا کل
 در او برسد و این اجزاء هر انبیه جوهر گردد از جهت که این جوهر
 حقیقی را باطله شده حرارت هر کجا معتدلاً و در سر و در کف و در کف
 میخورد و بهیئت نقل نفس باطله از او کف است و کف باطله کف
 هوایه را در فرج و در برست حرارت او را اندک کند که صفا کل
 با در کف بر او کف حرارت مغز بهیئت لطف است که ال کف لطف
 جوهر و کف لطف از کف در از حاجت که این کف که اخلاط بدن را
 همیشه که در هر مقامی ارتقا است و در هر مرتبه از مراتب انضامات
 از اخلاط متصل میگردند و از بدن خورشید و فیض میگردند روح نوری
 حیسی است که از سر و در حرارت همواره در او مرتب کار است

قلبا

کف

سرم

صل

اجزاء احتراقیه و فانیه باشد که منزه از فضل در است و این اجزاء از دو
 وجه و جهت است یک آنکه کف است که کف در روح میگرد
 جوهر که روح صحت است که در او و در وقت مستعد تولد میکند و در کف
 جوهری است این اجزاء است حرارت روح میگرد و چون دفع این اجزاء
 باطله طبع مقدار آن مقدار است حکمت افزیده در کف است که در کف
 کرده که با هر استنشاق بر نفس است و صفا کل که در او کف از فرج
 بهیئت تیره روح کبار باطله طبع میگرد و اگر چه در وقت
 روح میکند و کف باطنی آن اجزاء هوایه نیز باطله حرارت قلب و شفقت
 بهم برسد و در وقت این تفسیر کف در روح و هم بهیئت از دو حرارت
 میشود پس بدین معنی بود که بدن او در کف است لهذا کف نفس همواره
 در هر صفت روح میگردند که هر کف است نفس میگردند و در وقت
 از فرج بدن تیره میشود و در او روح و از دو جوهر او این کف
 در قسم اول از جهت مذکور شد با تقدیر و اصلاح مراجع او این کف در
 قسم دوم مذکور شد میگرد که در وقت خود میرود و در وقت است
 و هر کف است نفس میگردند و در او کف است و در وقت کف
 روحیه و فانیه حرکت کف است و کف دل است منبسط میگرد و چون
 بر می آید فرج ذات است پس از تحقیقات مراد اول الکلام اینها

فنی

حقیق شد که هر فرج سعی نفس که ماده تقطیع حرف و هوایه حرارت
 کلام است نیت مگر روح و فانیه مخرج هوایه در فانیه جوهری است
 احتراق جوهری و کف برسد چنانکه در او کف در وقت صوری خلق بود
 تعیین رفتی است که کف فانیه است که از احتراق در کف حاصل گردید و کف
 در این اجزاء لطیف لرب است روح اجزاء لطیفه است که در کف
 ان است و این کف در وقت حرق شده تا در وقت شده و ماده مادی
 حقیقی و هوایه تعیین رفتی گردید همچنان روح حرق شده یعنی کف در
 دل شده و ماده مادی حرق و هوایه تعیین کف گردید و این کف در
 در دو است است در مقام اجمال است همچنان تا روح در کف است
 در مقام اجمال است و این کف جوهر مادی و هوایه کف است
 از مقام اجمال بر او دو است باطله ال و اصلی نیز از سعی نفس
 لرب و تقطیع صفات الواح میگرد و این جوهر روح که در کف است
 از مقام اجمال میگرد از او کف است بر زمین تا در سعی کف
 بگرد که با تقطیع الواح اسراع میگرد و در وقت تقطیع کف
 که کف از کف در کف و صفتی هوایه است که متعین بر مواج نفس
 حریفه گردید یعنی که کف است که نقلی از کف و هوایه در کف است
 که متعین بر مواج خود و تقطیع گردید کف در کف است و در کف است

۱۵

صل

بجواب

بجواب اوله از کبریا است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 از وجهی مطلق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 انه در رب العالمین والرحمن والرحیم و قالک یوم الذکر حواله بحقیق الی الله
 و تحقیق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 در مقوله اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 از وجهی مطلق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 العالمی در رب العالمین بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 مطلقه و از وجهی مطلقه است بجز اوله است بجز اوله است
 که در وجه العالمی مذکور شد بجز اوله است بجز اوله است
 است علی قوسی الزوال و العروج باشد بدان نور که است
 و بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 مسمی به ام الکتابه بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 و از وجهی مطلق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 مستمع بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 تعالی اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است

۴۴۶

ضلع

بجواب

بجواب

بجواب اوله از کبریا است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 علیه و لا یجوز ان یخبره فی حدیثه است بجز اوله است بجز اوله است
 مقام محمده که حضرت خاتم صلی الله علیه و آله و سلم را در کتب خود خروج الی الله
 و عده و ما در عسی را بلب ان بیعتک مقاما محمدا و ما یجوز ان
 در و مستحق است و اسم هر چه اسمی است که در کتب کتب کتب کتب کتب
 و انا الحمد للمحمود فی فعالی شفقت له اسما من اسمی مستحق
 الحمد للمحمود از اسما الیه است بجز اوله است بجز اوله است
 همی که اسمی است که در کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 من اسمی مستحق از اسما الیه است بجز اوله است بجز اوله است
 بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 که در کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 و از وجهی مطلق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 سلام الله علیه که است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 آسان عظمت ازل شد مقفی قرآنی ازین دور است بجز اوله است
 صلی الله علیه و آله و سلم فرمود اجعلها فی ما کن علم انک الله سبحانه و تعالی
 العظیم و تعالی در کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب

لطیف

بجواب

از اعلی و سفلی نزول کثرت بر کس است بجز اوله است بجز اوله است
 و آنکه فرمود اجعلها فی سجدتکم انما الله سبحانه و تعالی
 در سجدت و سجدت کردید و سجدت کردید و سجدت کردید و سجدت کردید
 از وجهی مطلق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 عدل احمد صلی الله علیه و آله و سلم بجز اوله است بجز اوله است
 من الحدیث حدیث التعطیل و حدیث التشیه و حدیث التقریر و حدیث التقریر
 کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 تعطل مطلق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 حدیثی که در کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 تعطل درین ان افراطیه و تفویض تعطل است و از وجهی مطلق است
 از طریق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 تعطیلات محصوره و معقوله در محصورات بجز اوله است بجز اوله است
 بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 حوض و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث و حدیث
 از وجهی مطلق است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است

بجواب

از اعلی و سفلی نزول کثرت بر کس است بجز اوله است بجز اوله است
 هر چه در کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 میفرماید میفرماید که در کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 البسط و هم از این است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 که در کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 از کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 قضی فظنی مسمی علی بابطال الاموال شده و محصوره است بجز اوله است
 بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 از ارباب است بجز اوله است بجز اوله است بجز اوله است
 من الحدیث حدیث التعطیل و حدیث التشیه و حدیث التقریر و حدیث التقریر
 و از کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 صفات لغوی از برابر کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 گردیده و مراد از تعطل مسمی تعطل که در کتب کتب کتب کتب کتب
 از حقیقت که علی حدیثی است بجز اوله است بجز اوله است
 اثبات معدن را تشبیه میگرداند بجز اوله است بجز اوله است
 همچنین از کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب کتب
 و چون حقیقت امر در این مقام محقق است بجز اوله است بجز اوله است

بجواب

بجواب

بجهد برتب حاله که بجهت خود خرم بای جز زنده است کلمه و اول سولک را در تبع علی است
 که صورت راه در آن جزو زنده است از مود و کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 این بقیه بر این جهت که در آن کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 بجا که در آن کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 و کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 حضرت اسم اول سبی است بخت جسم نایب برست چنانکه در جمل سطره و
 بدو عونا و عبا و عبا و کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 واقع است از این جهت بر حسن و قدرت است
 و شخصی که کائنات خصوص همین جامع و کون مستحق است از این جهت بر حسن و قدرت است
 نیز طلب نعمت و در این جهت بر حسن و قدرت است
 چنانکه در این جهت بر حسن و قدرت است
 و ذوات موجودات خصوص مخلوق در حقیقت و ذوات در حقیقت بر حسن و قدرت است
 و محال که از این جهت بر حسن و قدرت است
 بنیاد و در حقیقت بر حسن و قدرت است
 اجزای این صفت و از این جهت بر حسن و قدرت است
 و جزو و در حقیقت بر حسن و قدرت است
 چنانکه در این جهت بر حسن و قدرت است

کتاب

کتابی است که در آن کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 در حقیقت است از این جهت بر حسن و قدرت است
 فقط معنی است از این جهت بر حسن و قدرت است
 طلب مذکور است و در آن کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 معنی نزل و در آن کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 صورت است و در آن کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 فی اجزاء و در حقیقت بر حسن و قدرت است
 سمات در حقیقت بر حسن و قدرت است
 باشد چنانکه در حقیقت بر حسن و قدرت است
 و بر مکتب محمد امین بر حسن و قدرت است
 اصبر علی فراقلک و در حقیقت بر حسن و قدرت است
 کما است که در حقیقت بر حسن و قدرت است
 استقامت کما که در حقیقت بر حسن و قدرت است
 اسلک من کما که در حقیقت بر حسن و قدرت است
 قوت صوره صید موده اند که الله فی اسلک خیر ما سلک به عباده کما
 و احوذ بک ما استعان منه علیک الصالحون صحیح که کما که در حقیقت بر حسن و قدرت است
 منصرف است چنانکه در حقیقت بر حسن و قدرت است

و کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 است از این جهت بر حسن و قدرت است
 کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 در حقیقت بر حسن و قدرت است
 اصحاب بر حسن و قدرت است
 راه صفت بر حسن و قدرت است
 مسند و در حقیقت بر حسن و قدرت است
 از این جهت بر حسن و قدرت است
 و این است از این جهت بر حسن و قدرت است
 از حقیقت بر حسن و قدرت است
 در حقیقت بر حسن و قدرت است
 چنانکه در حقیقت بر حسن و قدرت است
 طاهر است از این جهت بر حسن و قدرت است
 در این جهت بر حسن و قدرت است
 از این جهت بر حسن و قدرت است
 شش کما که در حقیقت بر حسن و قدرت است

کتاب

کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 در حقیقت بر حسن و قدرت است
 کما که از این جهت بر حسن و قدرت است
 در حقیقت بر حسن و قدرت است
 اصحاب بر حسن و قدرت است
 راه صفت بر حسن و قدرت است
 مسند و در حقیقت بر حسن و قدرت است
 از این جهت بر حسن و قدرت است
 و این است از این جهت بر حسن و قدرت است
 از حقیقت بر حسن و قدرت است
 در حقیقت بر حسن و قدرت است
 چنانکه در حقیقت بر حسن و قدرت است
 طاهر است از این جهت بر حسن و قدرت است
 در این جهت بر حسن و قدرت است
 از این جهت بر حسن و قدرت است
 شش کما که در حقیقت بر حسن و قدرت است

بشهاد

بن ذلت و حشر را از راه کتب بر او بهم ان نقل کرده و خبر ما را
 نیز که می در احکام آن نامه بلکه هر قدر شیخ کتب است آن سوال کرده
 پس در وقت بهات عمل بسط با خبر کرد و اظهار طهارت نام عبد السلام به
 کتبه و جمله مراد الحق و دستک محمد هر گاه صحاح کتبه او را به اجابت و
 صحاب کتبه او را در اجابت نوشته است که خبر است در آن صحیح است
 که روایت کرده اند که من احمد و اصحاب فله اجرائ و من احمد
 و اخطا فله اجر واحد و امر من لطیف غایب مرویت و محمد بن
 اورالمقر بقبول کرده اند و اخباری که در کتب غیر صحیح از احمد امته را استنباط
 کتبه از احکام را معلوم کرده و در علم سنی با جعل فقه از ان کتب در احکام
 اثر سنی از ان کتب علم نفس الهم حکم الله خبر او را سبب اجر بنا بر این است
 مستحق و در اجرائ و هر گاه علم الله با خبر داخل کانی است که خود معاف
 باشد نه است که سنی یک اجرائ و سنی است که خبر است در آن صحیح است
 روایت کرده اند که سنی که از ان کتب خبر کرده اند که در علمنا اشیا کما
 فی کتاب و لسانه فتنظر فیها امام عبد السلام و جواب فرموده اما انک
 ان اصبت لم تعجز وان اخطات کذبت علی الله و سوله
 رواه فی الکتاب و جمله کتبه در کتب غیر صحیح است در هر کتب است
 و اصح و دلایل حق و اخباری که کتبه در کتب غیر صحیح است در کتب

در کتب

بشهاد

دست است و اصح و دلایل حق و اخباری که کتبه در کتب غیر صحیح است
 اصح بقول بران السی و الله و سلم لا یختم علی الخط و قول
 ملاق ال کتبه حد فالجمع علیه بین اصحاب فان الجمع علیه لا
 مرهب فیه و اخباری خبر است اول را از خبر است دانته و در خبر
 تا فی کتبه مراد از جمع علیه خبر است بر کتبه روایت امر است علیه
 الفاق کرده بینه در کتب ان و خبر ان کتبه خبر است که در خبر خبر
 کرده بینه خبر است ان خبر کتبه خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 بر سنی که مراد از جمع علیه خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 امر خبر است در کتب و در کتب خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 و امر خبر است از خبر خبر است و در خبر خبر است که در خبر خبر است
 اخباری علم دار است خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است
 حلال و حرام عارف بهی که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 و الف و الی من کانی منکم قد مروی حدیثنا و نظر فی حدیثنا و
 حرمانا و عرف احکامنا فامر صوابه حکما فانی قد جعلته علیک حکما
 خبر است و جمله کتبه در کتب غیر صحیح است در هر کتب است
 خبر است از خبر خبر است و اصحاب قول کتبه که در خبر خبر است
 خبر است و الله خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است

بشهاد

سند طریقت باوریده و عالم با نور صریح که که الناس ثلثه عالم یطی
 و متعلم علی سبیل الخیار و هیچ و علاج صحت از ادب و ان
 در ارتقا نفس که سینه و بقیه کتبه خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 ذلت که کوی لبی کان له قلبا و لقی التمم وهو
 شهید و متعلم سبیل الخیار و در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 صحت از خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 هر یک که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 هر روزی خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 او را که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 خوانده به خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 و خفت با خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 در کتب خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 قیاس و دل ناز او کتبه خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است
 التمهید که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 عارف و قول با خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 سنی مستقیم و صف مروی و کتبه خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 حق را که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر

کتاب

بشهاد

سند و نفس او به جلوه استغفرت کتبه خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 و مقامات کتبه خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 ضعیف التمهید را خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 محفوظ است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 علیه السلام با خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 تحقیق خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 لغوی قوت در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 منسوب به اخباری کتبه خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 ما را از خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 من لدنک و حقه انک انت الوهاب و بقیه خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 امر و عادت را خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 جمله خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 است و ان و لم علیه السلام یختم الی المستحقین فی العلم و یختم نعلنا و یلقی
 بقیه خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 پس چه علم از خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 لغوی در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر
 چیزی است مثل کتبه خبر است که در خبر خبر است که در خبر خبر است که در خبر

تجزیه

دینت ترک تحریر می نماید و آنچه به قول شیخ دیگر از اشغال دنیا و
 عقیده به وجود و رد تحقیق بعد از تحقیق و ظهور لطافت بعد از لطافت
 القیاح از بر سر می رود و معراج می شود و تقابل بر سر می رود و تحقیق نظر بر
 البیع از بر سر می لطافت غیر مکرر می شود که در هر دو معنی است و در کتاب
 در باب امر است که در احکام الله علیه حضرت بر سر در حق صبر و امان
 دام طلبه البیع العاطف الله علیه کفر بر سر را کفر است بر سر استیصال دارد
 مناسب است که مقصود کتاب را شرح نموده معنی خاصه را در صبر
 تحریر یافته در تحقیق مقصود است از این کتاب است معنی که در تحقیق
 و معنی نمودیم معنی که در این وقت است که در علم بود اولی از این
 و اصفیه الکرام علمهم العبوده و الله سبحانه و تعالی در کتب حق هر صفت
 در شرح صفت علم بر سر که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 در انفس ام است که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 است که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 انزال تمام کتاب در نامه و انزال تمام کتاب در نامه و انزال تمام کتاب
 بسبب در حرف با و انزال حرف با در نقطه و جمله اخیره است
 کل غایت و معنی کل غایت است بل به کل مبه و فاعله کل غایت
 امر علیه لطیفه اما الفقه تحت الباء بکلمه اول الفاعله العلی

خانه

انفال

اعانت وضع طبع یعنی آنکه در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 شریفه مذکور است که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 در باب اول از مقصود اولی و باب اول از مقصود ثانیه
 مشروح در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 کانه اطلاق و تفسیر به اسمیه و الراهیه اجالیه و تفسیر به کونه
 در بابی که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 ثانیه از مقصود ثانیه معنی که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 مشتمل است بر جمع کلمات که اجالیه تفسیر صریحاً او معنی است
 الغزالیه معنی کفیفه است بطریق درست است که در هر دو معنی است
 در سوره مبارکه ام کتاب مجتمع است چرا که مطالب هر دو معنی است
 در مقاصد قرآنیه بر روی انزال است و تفسیر است و دانسته است
 سوره و افسیه کافیه که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 مراتب و در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 الهی در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 لانه اسمی است سوره الکفر و سوره الکافیه و سوره الراهیه
 حق را که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 تفسیر و هر یک از این دو معنی است که در هر دو معنی است

کل

طه

اجالیه و تفسیر کتاب تفسیر معنی علم است که در هر دو معنی است
 بر رقی مقرر و در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 از هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 لدن حکیم خیر و کتاب تفسیر اجالیه ام است که در هر دو معنی است
 عدیه صلوات الله علیه و است کتاب الیومین
 الادی با حربه لطیفه المصنوع و تنعم انک جمیع
 و فیک انطوی العالم الاکبر نموده جمیع عالم است که در هر دو معنی است
 قال یسئره و کل کل است و معنی است که در هر دو معنی است
 و انما یخرج الکتاب الی وجهه الله حیفاً و الاذن صلوات الله علیه
 و لفظ ناطق الصیغه الاکنانه هی الکجهه الله علی
 خلقه و هی الکتاب الادی لکته الله بنده و هی
 الهیکل الادی بناه نکلته و هی مجموع صیر العالمین
 و هی الطریق المستقیم الی کل خیر و هی الجسد الممدود
 مابین الجنة و النار و کتاب تفسیر معنی مجموع قرآن
 محیه و قرآن محیه است و ام کتاب تفسیر است بر علم و
 کتاب تفسیر اجالیه سوره فاکمه الکتاب است و ام کتاب
 تفسیر است بر آدم و همی که آدم عالم است اجالیه عالم ادراک

نحو

تفسیر

تفسیر معنی سوره ام کتاب قرآن است اجالیه و قرآن ام الکلیله
 تفسیر و همی که هر چه در کتاب تفسیر معنی است که در هر دو معنی است
 تفسیر اجالیه معنی است که در هر دو معنی است
 در کتاب تفسیر اجالیه معنی است که در هر دو معنی است
 اجالیه را در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 عرف ام الکتاب را در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 و عنده ام الکتاب است که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 و تم ایضا و حقیر کل من صیرت از ان است جمعی و کل من
 السعیه و الله اول ما خلق الله فصری و قوله صیرت الله
 اول ما خلق الله القلم و قوله صیرت الله اول ما خلق
 العقل و الله است که در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 الکتاب است ام الکتاب میگویند معنی است که در هر دو معنی است
 ام الکتاب لدینا یعنی حکم از اهل البیت علیهم السلام
 ما یزید است در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 دانسته فرموده علم در ام الکتاب است معنی است از ام کتاب
 صراط مستقیم در هر دو معنی است که در هر دو معنی است
 صلوات الله علیه بر سوره فاکمه الکتاب تفسیر است که در هر دو معنی است
 کتاب تفسیر اجالیه ام الکتاب نام دارد و معنی است

مقصود

عاجل قدرة في ان لم يشتمني بوجه العطف وجاه آخر وهو ان كل امرئ يشتم على حال
 وان طالت مدة شتمه فكل من عطف ان يمد العام والاوله لها مني والاوله
 بالارادة في المقام الجيزة وفي الصحيح ان الله اجازة قال اشركوا ما يمشي على
 وكيحل ارادة الله منها وفي الصحيح ان الله اجازة ليق او باله من قال الراجح قد ارب
 الله بعد الله وانك العاجز بالعبادة واجد الله الذي في عطفه فخير امرئ ان لا يكون
 واحدا، منزهت الا حدب وهو الملقب من الارض اربح الير لشفعة عن الله من
 قد صوب اللان من دبا، عيب صوب لقب اذا خرج ظهره والاش
 هو الله شرفا فاصبر صوب والمرة صعبا، وفي القاموس صوب الله
 شرا في واحدها صوبا وان هو الغني منها يترجم حشيا رايه ان في الله
 اربح صالحت قد تحمل ليق ان القضا، عيشي به ويجهه اما حاله قد يكون
 ان يربح الموت وفيه الصيا كعبا، المدايب بدت تراقيها وهو قد عطف
 امرئ من البرك وفيه الصيا كعبا المدايب بدت تراقيها وهو قد عطف
 بغيره عطف ان واحد با في ذلك واحد كعب المدايب ومنه قوله عطف
 الاخص صوب اليه كعب الال الير والخص والظرفان معمران
 ليجول قول كل من ولد امرئ من الال ان فان كل الال من ولد
 الله وان عاش زمانا طويلا لم يمت احادث والزماء وصال
 من الفراع والمصائب لا مفردة من الموت ولله من له طرا الفوت

فقد بدلت

فقد بدلت من قوله على اجازة فتم العطف بغيره العطف من العطف واليه الفتح اليه
 انبت ان رسول الله ارحم الراحمين والعفو عنه رسول الله
 انبت ان ليعقل فيه ربه وانما امرئ من الله انبت انبت مني عواصم
 فخير مني عواصم من الله ارحم الراحمين بن رسول الله ارحم الراحمين
 والايه ايسر في الشكر في مصدق قوله من يربح بئس الموفق وخير من يربح اذا

بجود
 انبت ان رسول الله ارحم الراحمين
 انبت ان ليعقل فيه ربه
 انبت انبت مني عواصم
 فخير مني عواصم من الله
 والايه ايسر في الشكر في مصدق
 قوله من يربح بئس الموفق
 وخير من يربح اذا

والمصائب لا مفردة من الموت ولله من له طرا الفوت
 انبت ان رسول الله ارحم الراحمين
 انبت ان ليعقل فيه ربه
 انبت انبت مني عواصم
 فخير مني عواصم من الله
 والايه ايسر في الشكر في مصدق
 قوله من يربح بئس الموفق
 وخير من يربح اذا

انبت

انبت ان رسول الله ارحم الراحمين
 انبت ان ليعقل فيه ربه
 انبت انبت مني عواصم
 فخير مني عواصم من الله
 والايه ايسر في الشكر في مصدق
 قوله من يربح بئس الموفق
 وخير من يربح اذا

انبت ان رسول الله ارحم الراحمين
 انبت ان ليعقل فيه ربه
 انبت انبت مني عواصم
 فخير مني عواصم من الله
 والايه ايسر في الشكر في مصدق
 قوله من يربح بئس الموفق
 وخير من يربح اذا

الدم يذهب بالهشام

الحمد

فلما اراد الله فض خاتماها
 وقاما بجيش غلام الارض ففته
 ليستره هذى من الله واضع
 معان الردي فيه فاصيد اشوش
 وقضا دغف كالجاب قيرها
 فاما يوسف في جمل عشرين
 على امير المؤمنين زعمه
 فصب عليها منه سوط بلية
 فقادها بعد الانس والصدى
 فبوح عليها نوح هرون يوشع

وكل عز بن غالب الله مغلوب
 رواق من النصر له مضروب
 ويرسده نور من الله محبوب
 واجرد ذبا ل ومقام سرجوب
 واسمر عتال وايض مخسوب
 نابض وضاح واسود غريب
 وقائدة لسر المفازة والذنب
 على كل مصوب الامانة مصوب
 بارجا لها متجميع لمن وطرب
 ويندى عليها دم يوسف
 هادي دماها

الحمد

هباس نياجر الرجال صواعق
 فكم خرم فيها السوادق مسروق
 واصبح الصعب الحرون بارضها
 وكما صبا الصب حاتمته ضحى
 لها كان فيها عربة الحروب
 والسن لانس الذين هكدا ما
 وللمائة العظمى وفذ صبا هجا
 يشلمها من الطرحى سفردل
 مح من ناسيفه سنانه
 اخضرها ام خضر اخرج حاضبه
 وها ام ناعم الحد مشرب

ومن صوب ذرى الدما شايب
 فكم خرم فيها السوادق مسروق
 واصبح الصعب الحرون بارضها
 وكما صبا الصب حاتمته ضحى
 لها كان فيها عربة الحروب
 والسن لانس الذين هكدا ما
 وللمائة العظمى وفذ صبا هجا
 يشلمها من الطرحى سفردل
 مح من ناسيفه سنانه
 اخضرها ام خضر اخرج حاضبه
 وها ام ناعم الحد مشرب

الحمد

عند كذا ان الحمام لبعض
 ويلوح ظم الموت والموت طالب
 رعاضب العليا ملكها امر
 يرى ان طول الحرب والنوم حجة
 فله عيننا من مزاه صبا سزا
 حواد على ظهر الحواد واخشب
 وايض مشطوب الفزد مقلد
 اجدك هل تحي عيونك السنه
 دما اعاديك المدام وغاية
 فخل لك الجبان من ملكو ته
 وللشمس عين عن علاك كليله

وان بقا النفس للنفس محبوب
 فكيف بلذ الموت الموت مطلوب
 بغير افعال الذماعة مقصوب
 وان دوام السلم والمفض تعذيب
 والحرب كاسر بلنية مقطوب
 تزين ل منه في الذال اخاشب
 به ايض ما ضى الغزبة مشطوب
 ارى الموت خطئا و هو عندك محبوب
 الزماح طلال والنضال اكواب
 وللحنق تصعيد اليك تصويب
 وللدهر خفاق منك محبوب

الحمد

فما ين مالوا العيان وعلمه
 وشا صدر جلعن بجده
 واصلت فيها مرجوم
 وقد غصت الارض فضا اخله
 يعاقب كضفى الريد سوح
 ما اراتب سكا انه فاكذب
 من القول نظم في الصحايف
 حوز لراهه جل الاماني مقصوب
 وصرح منها بالدماء الظناب
 مما لها لولا لوكون التمايب

من فاشبهه كاسر المنه احسن
 فلقرب تبعد وللصعب
 ولا عصفت وهو لحق
 حنا سفا العرب منك
 من الدم طعيم وللدم مشرب
 فلقرب تبعد وللصعب
 ولا عصفت وهو لحق
 حنا سفا العرب منك

المعروف

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

صيفه مقفلة تملجها الصبي
مجاناً فان هي ادبرت فضاك
باوجهما السفوك ما شابه
ما الحفت لولا طرفك السفالك

ام هل اتيك حديثاً فحسناً
وقلونا لينا الفران لناك
اصدورنا حقيق البروق متراك
وجسونا ما ان هون حرك

لا شئني اقطع من توى الأجاب
وسيف العصى كلها بئناك
ملق ولا توحده اشراك
لجور النبي لا اعاله

دكتاء فو لصيفها هناك
خلق الزمان ودائرك فلا
علام اسرار الغيوب ومن له
في غصبة مخرجها وبغرة المخلوب

في غصبة مخرجها وبغرة المخلوب
فصفا من زم وسماك
فصفا من زم وسماك

تقوى في حق الله والبر
حرف في حق الله والبر
ووجهه بفتن فقط
فمنها كما من طوله
وقوله اشركه
استعمل لفظ الله في حق الله
ان يفتخر في حق الله
البر في حق الله
لا يفتخر في حق الله
وذلك انما يفتخر في حق الله

فكناك اعناق الملوك فان
اسر الهام يقض منه نكناك

طعن كفاه الزاد ووجه
ضربك اسداً والمخاض انك

ما عنده من دانت لدية الملك
الا بدين لعرق املاك

معاظم الافعال لا هويتها
للازقيل وقومها دمراك

اوتى من القمر المنير لفسله
شسع واعظم من كسراك

الصاغ الفناك والمتطول
المتاع والاختاد والتناك

قدتك للاعداء اذ جعلوا له
ضداً يحصل كالحصن سناك

حاشا لتورح بعد فضله
ظلم الضلال كاري الافناك

صلى عليه الله ما كنت التوا
بوح ابا يدي المعصم حناك

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

منبتت لكم شمس الكون
وبدت لكم روح القدس

فك الجيس قفسوا
في الرب تغير الجيس

الصمت اجلا لموضعها
القديم بل الخرس

عظمت الجوسم التي
عبد المزمم اذ ذرت

لها النظر ولا حيس
فما فضلها الوري

لا الجن تذكر مولدها
القديم ولا الانس

قم يا نديم فطاط
الاقوات فيها خلط

بالروح

يعني اني الفردي الذي نزل
في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

ما هي

بالروح روح في النفي
وعلى جماح الكاس كيش

لا تلقها الا بلسرك
فالقطوب من الدنس

ما الضاف الضحايا من
ضعلت اليه وقد عيس

فاذا سكرت فغنى
ذهب الشباب فاحسن

لله ايام الشباب و
حتدا تلك الخلس

كم ليلية لم اتق بعد
عشاءها الا العلس

قصرت وقد ركض الصباح
بجفها ركض الفرس

وكذاك ايام السر
رجح طرف او نفس

ناحمت في ظلمنا
عذب اللما جلو اللعس

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

اسم من يفتخر في حق الله واداء
البر في حق الله واداء
مواضع محسن ولكن فيه

المصدر

بيني ان قرب القدر ليس
 فربما يظن ان القدر قد
 فيه فلهذا كرسب اطلع
 الدرر ليكن في المودة
 مشدود له منقته فيه ١٢

وما قرب اوطانها متباعد
 حلفت من العصبية والقنا
 وبالشاهد المتباين كما
 وتخرج مرقاته صفو ثوب
 لقد فان عبد للمصطفى ولا
 وحاب معاديه ولو حلفت
 هو النبا المكنون والمجهر الذي
 وذو المعجزات الواضحة اقطبا
 ووردت علم المصطفى و
 المودة الامثل قرب القاب
 المثقف والبصير في الوافر
 من الناشرات الفاخرات
 وفلك باذي العباب حذر
 ولو شابه بالموهبات الكبار
 قواد ففتحها الجناحين كاس
 تجسد من نور من الهدى ظاهرا
 الطهور على مسودات التفر
 اخا و نظيراني العلي والوصي
 الاماني

اراد من الله ما لم يدر
 فوالله هو السبب العظيم
 في كل امر من الامور
 والحق القدر في الله تعالى
 كما يشاء

المصدر

كعطفه عمرا وقلامة حافر
 كعرضة ضليل ونهية كافر
 فنورك من ودهم طاع وفاد
 فلور كرض القم الحامد واطنا
 ولولم كسفت الشمس كمن
 هو الاية العظمى ومستبطا
 ندى قد ذني ال بدر مبادي
 فلم يلف الاضام فوق ضا
 لما شج مها ساسم واجاس
 اذا طاق قوم بالشاعر والصفاء
 فان ذخر الاقوام نذك عبادا
 وان صام ناس في الهواجر حسيه
 واعلم اني ان اطعت غواني
 وان انك في اجسة شرمند
 فوالله لا اقلعت عن الحوصو
 اذ انك لتنير في المنشا
 لضرتك في الدنيا بما استطيعه
 فليت تروا باحال دونك لتحل
 كعطفه عمرا وقلامة حافر
 كعرضة ضليل ونهية كافر
 فنورك من ودهم طاع وفاد
 فلور كرض القم الحامد واطنا
 ولولم كسفت الشمس كمن
 هو الاية العظمى ومستبطا
 ندى قد ذني ال بدر مبادي
 فلم يلف الاضام فوق ضا
 لما شج مها ساسم واجاس

والله اعلم
 بالامر الاكبر
 والحق القدر
 في الله تعالى
 كما يشاء

المصدر

فكان وكان كالمقالي فاهض
 من الخوف وخذلهم في المناجر
 كان طبات المشرفة من
 فلا تخيبين الرعد من حيا
 ولا تخيبين البرق فامرافانه
 ولا تخيبين الرعد تعهي فاقفا
 لم تلبت عن مدح فابلع حان
 برئ المعاني من صفات الجوا
 ويكبر عن تشيجه بالغا
 البغاث وصري شلوه في ما
 من الخوف وخذلهم في المناجر
 فان تلغى الا مقر الحاجر
 ولكنه من بعض تلك الزمان
 وميضاتي من ذوالقفا
 انا مله فعي واطفها من
 بمدحك بين الناس القصر
 برئ المعاني من صفات الجوا
 ويكبر عن تشيجه بالغا

شده على ما لا يقدر
 باليد من العجز اذا ظف
 فوق جود وسيل ودمه

والله ان زواج اوله امر الرعد
 الكفقي ودمض في العفان
 البرق الكفقي ودمض في العفان
 هو جودك امير المؤمنين
 والبرق والرعد والشمس
 في الرعد والبرق والشمس
 في الرعد والبرق والشمس

المصدر

فكان وكان كالمقالي فاهض
 من الخوف وخذلهم في المناجر
 كان طبات المشرفة من
 فلا تخيبين الرعد من حيا
 ولا تخيبين البرق فامرافانه
 ولا تخيبين الرعد تعهي فاقفا
 لم تلبت عن مدح فابلع حان
 برئ المعاني من صفات الجوا
 ويكبر عن تشيجه بالغا
 البغاث وصري شلوه في ما
 من الخوف وخذلهم في المناجر
 فان تلغى الا مقر الحاجر
 ولكنه من بعض تلك الزمان
 وميضاتي من ذوالقفا
 انا مله فعي واطفها من
 بمدحك بين الناس القصر
 برئ المعاني من صفات الجوا
 ويكبر عن تشيجه بالغا

والله اعلم
 بالامر الاكبر
 والحق القدر
 في الله تعالى
 كما يشاء

نظرة لاق الحين وماجت عليه العدى من مفضلات
 من بن زياد و ابن هند و راه بن سعد و ابناء الاماء العوسى
 دموه يعجز الادم غطامط تعيد الحصار و ما يوق الحوافر
 لهما فلاف الخوم عسبل عليه ولا وجه الصباح
 فيا لك عتقلا هدمت العلى وثلت به اركان عمر بن الفا
 ويا حيا في ادم الكرمي الا وائل من الناس منى فضله في الا
 فاضر قوما ان يكن فان صرا لدى الروح حطاري قاطا
 عجت لا طواد الا حاشب ولا اصحت غور اميا الكور
 وللشمس ايلكف للبداء اجل وللشمس ايلكف للبداء اجل
 في ايامهم لا وسمنك يمزج و زرع و سرب يلقى عاصم و زرع

اما كان في زبد ابو فاطم تقصص صوط و واسل و كسوف و زهر
 بنى الوى حل ابي الكتاب مقال مع فكم اولنا من
 اذا كان عوى الناعين و رهم لكم بانبا عجا فاقدر سنا عسى
 فاقتم لولا انكم سبل الهدى لصل اليرى عا ح ح الطاهر
 و لو لم تكونوا في البيضة ذرت واخر من ارجاها كل عا من
 سا تخامن مودة و ا من يفض على عن غيركم طرف حا جر
 فاهم لا وسمنك يمزج و زرع و سرب يلقى عاصم و زرع

الارضية الشبيهة بالجمادى
 من بن زياد و ابن هند و راه بن سعد و ابناء الاماء العوسى
 دموه يعجز الادم غطامط تعيد الحصار و ما يوق الحوافر
 لهما فلاف الخوم عسبل عليه ولا وجه الصباح
 فيا لك عتقلا هدمت العلى وثلت به اركان عمر بن الفا
 ويا حيا في ادم الكرمي الا وائل من الناس منى فضله في الا
 فاضر قوما ان يكن فان صرا لدى الروح حطاري قاطا
 عجت لا طواد الا حاشب ولا اصحت غور اميا الكور
 وللشمس ايلكف للبداء اجل وللشمس ايلكف للبداء اجل
 في ايامهم لا وسمنك يمزج و زرع و سرب يلقى عاصم و زرع

والف انما رمت مدونى لم الف صدق من فواى و لعلنا
 حوى السحاب حوى نطق صبرى و فرك من حمتك
 حتى تبدل فهو انكدا شنع
 فيه فيشفه ظلام اسفح الله
 بيد الهوى فانا الخرون فاتبع
 و يصبح و ابر الغرام فاسمع
 عشاءه الا انه لا يربح
 و اعز لاقى حمان فاحصع
 يا ايها الوادى اجلك واديا

واسوف تريك صاعا و ادا في اسقى على مغناك اد هوى قاة
 ايام الخيم فقصب دسرا في غير مطلع او حبه
 والبص تخرج في الوى و يفرق في العقبان توى في التله و من
 و الساقيات الاحصاف كاهنا و يفرق في العقبان توى في التله و من
 فالتيم انون بالنيم مصنخ
 ذلك الزمان هو الزمان كلفنا
 و كانا هوى و حقه عطفية او مزفة في عارص لا قطع
 فقلت للرب الذى سقى النوى و سقى النوى و سقى النوى

الارضية الشبيهة بالجمادى
 حوى السحاب حوى نطق صبرى و فرك من حمتك
 حتى تبدل فهو انكدا شنع
 فيه فيشفه ظلام اسفح الله
 بيد الهوى فانا الخرون فاتبع
 و يصبح و ابر الغرام فاسمع
 عشاءه الا انه لا يربح
 و اعز لاقى حمان فاحصع
 يا ايها الوادى اجلك واديا

داوود

الحمد لله

يا بريق انجبت الغري فحل له
انوار فخر

فيا ابن عمران الكليم وبعده
عليه يقيه واحد يبع

بل فيك جبريل وصيكاك
اسرافيل الملا المقدس اجمع

بل فيك نور الله حل حلاله
استمدد الرزق من لطف الله العليم

فيا كاسام الرضى فيك الرضى
البحر فيك الطين الازرق

الضارب الهام المفقود الرضى
والتمويه يسقيم

والمتع المحض المدخل حيث
واديفض وكليب ينزع

ومعرق الاحزاب حان
والمعرق الاحزاب حان

والمعرق الاحزاب حان
والمعرق الاحزاب حان

والمعرق الاحزاب حان
والمعرق الاحزاب حان

والجبر يصدع والمها عطا شعرا
حتى تكاد لها القلوب يصدع

حتى اذا استمر الوغي متلفيا
شرب الدما بيلة ما تنفع

مقبليا من الدم قانسنا
لعل من نفع الملامح يرفع

وهذا المسبح وقته الدهر الذي
اودي به كسرى وفور تبع

هذا ضمير العالم الموجد عن
عدم وسر وجود المستوع خذوا في العلم

هذي الاطرافه لا يقم حملها
خلفاء ما نطه واطلس ارفع

فاني للجمال التتم من نقلها
وتضع بيها وتفق مبرقع

هذا هو النور الذي عدياته
كانت بجمه آدم تتطلع

وشهاب من حيث علم ليله
دفعت له كلاه يسفتع

وشهاب من حيث علم ليله
دفعت له كلاه يسفتع

اشارة الى قوله وقفت
غزة صان من انوار
على ما اظن وليس منهم
الطاهر ذواته والسلك
وربما الرزق فخرت له
فاجتهدوا في قلوبهم
انوارهم

يا من له حوت ذكاه ولم يغز
نظها من قبل الا يوسع

يا هاشم الاحزاب لا يقيه
خوض الحمام مديح وصدع

يا قانع الباب التي عن غيرها
محجرت الفت اربعون وربع

لو احد وثك قلت انك عاجل
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

بل انت في يوم القيمة حاكم
في العالمين وشافع وشفع

ولقد جعلت وكنت خدام
اعرا وعزمت ام حاصك

وقدت معرفت فلست بغافل
هل افضل عمك ام حناك اوسع

في فيك معقده ما كتفتحه
فليصن ارباب النهي ويسمع

وهي الفتحة الصدور يطغى بها
حر القيمة فاعد لوني اودعوا

والله لو لا حيدر ما كانت
الدنيا ولا جمع البري يجمع

من احله خلق الزمان وضوت
شعب كتن وجن اللادع

علم الغيوب اليه خير مدافع
والصنع ايض سفر لا يدفع

والله في يوم المعاد حنا بنا
وهو الملاذ لنا عدا والمفرع

والعزيم ان يوسع
الفرق في يوم المعاد
الفرق في يوم المعاد
الفرق في يوم المعاد

الحمد لله

يا من له حوت ذكاه ولم يغز
نظها من قبل الا يوسع

يا هاشم الاحزاب لا يقيه
خوض الحمام مديح وصدع

يا قانع الباب التي عن غيرها
محجرت الفت اربعون وربع

لو احد وثك قلت انك عاجل
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

الارواح في الاشاح والنتع
الارواح في الاشاح والنتع

بل انت في يوم القيمة حاكم
في العالمين وشافع وشفع

ولقد جعلت وكنت خدام
اعرا وعزمت ام حاصك

وقدت معرفت فلست بغافل
هل افضل عمك ام حناك اوسع

في فيك معقده ما كتفتحه
فليصن ارباب النهي ويسمع

وهي الفتحة الصدور يطغى بها
حر القيمة فاعد لوني اودعوا

والله لو لا حيدر ما كانت
الدنيا ولا جمع البري يجمع

من احله خلق الزمان وضوت
شعب كتن وجن اللادع

علم الغيوب اليه خير مدافع
والصنع ايض سفر لا يدفع

والله في يوم المعاد حنا بنا
وهو الملاذ لنا عدا والمفرع

والعزيم ان يوسع
الفرق في يوم المعاد
الفرق في يوم المعاد
الفرق في يوم المعاد

الحمد لله

هذا العقادي فالتفت عطاء
 سبتر معتقد له او ينفع
 يا من له في ارض قلبي موضع
 نعم المراد الحب والتمتع
 احوال حتى في حشاشه محي
 فارتب على هواك وتلد
 وتكاد نفسي ان تذو وصباة
 خلقا وطبعها لاكن يتطبع
 ورايت دين المحقر والافتن
 اهوى لاحلك كل من
 ولقد علمت بانه لا بد من
 محمد يكمل وليومه اوقع
 كالتيم اقبل واخر ايتدفع
 فيمال الاني الحد يد صولم
 اسد العربين التي لا تتلعب
 ورجال موت مقدمون كاهم

تلك المني اقا اعن عناط
 نفس تبارخني وسوق مزاع
 ولقبكيت لقتال محمد
 مايتبعها وماذا يصنع
 عرفت بنات الاعوجج ههنا
 وحب تقاسمه اللطام الرضع
 تلك الطعاب كلاما متى تسق
 لعنف لهن وبالباط قنع
 لكع على حتى وعبدك مع
 من فوق اقباب الجبال انلها
 مثل السبايا بل اذل لثيق
 فقصدي قده لا يقندي
 من فوف اقباب الجبال انلها
 مثل السبايا بل اذل لثيق
 فقصدي قده لا يقندي

دعا الزاهد الى ان لا يتبع
 ما يتبعها وماذا يصنع
 عرفت بنات الاعوجج ههنا
 وحب تقاسمه اللطام الرضع
 تلك الطعاب كلاما متى تسق
 لعنف لهن وبالباط قنع
 لكع على حتى وعبدك مع
 من فوق اقباب الجبال انلها
 مثل السبايا بل اذل لثيق
 فقصدي قده لا يقندي

الحمد لله

متلفيا ح التياب في غد
 بالخر من فخره وسه يتلق
 انطاء السابك صدح حينه
 والارض ترجف خيفة وتضعف
 والدهر متوقف التاء متضعف
 ايدى امية عموة وتضعف
 خير الورى من ان يطالع
 الحول جنبها اذ كل عدو يصنع
 والسيف غضب الفوادح مشع
 الصبر الا في اقلك اجمل
 والصعب اك من ملا السهل

يا طال ما حكنه في محي
 انفتحت عمري في هوال فكرها
 ان ترم قلبي تصفد انة
 القن اني بالاسانة مقلع
 اعرض وصد وجربك ثابت
 والله لا اسلوك حتى الطوي
 مقبل الدنيا وحرك ثابت
 من لي باهيفه اقام قيا
 نشوان من الصباك لسمع

حتم في سرح الهوى بيدل
 وقضيت بالتمز القليل ويجعل
 لك موطن فأوى اليه منزل
 كيف الدوا وقاصب المقتل
 بتنقل الاحوال لا يتنقل
 تحت الدراب ويجوي نبي المثل
 في القلب لا يقني ولا يتبدل
 خذ له فان وطرف الكل
 الشكوى يصنع للوشاة فيقبل

يا طال

الشمس

متغنت متمتع متغيب متلون متغبر متغيب
 متغنت متمتع متغيب متلون متغبر متغيب
 ان قلت من الصبا به قال
 ان قلت من الصبا به قال
 او قلت قد طال العذاب
 او قلت قد طال العذاب
 فما تهب ناله فما جرى
 فما تهب ناله فما جرى
 وصعدت حله مني
 وصعدت حله مني
 من يظن على هواه فيغرل
 من يظن على هواه فيغرل
 ان الفضيحة في الحجة اجل
 ان الفضيحة في الحجة اجل
 خوف ابيك من الحياء فيجمل
 خوف ابيك من الحياء فيجمل
 طلت اليها من دم يتحول
 طلت اليها من دم يتحول

الشمس

من ذنبي ما كنت قدما اجل
 من ذنبي ما كنت قدما اجل
 طلب النرا من القناعة اجل
 طلب النرا من القناعة اجل
 ولا جله ارجوا الخنا واول
 ولا جله ارجوا الخنا واول
 استغيب التذيق فيه كما نأنا
 استغيب التذيق فيه كما نأنا
 لا فرج الرحمن كرهه عاق
 لا فرج الرحمن كرهه عاق
 لا تنكره افيض الدموع فاقنا
 لا تنكره افيض الدموع فاقنا
 اسفا وطوبى بالزنى تحصل
 اسفا وطوبى بالزنى تحصل
 وسقى فراق من الزنى تحصل
 وسقى فراق من الزنى تحصل
 ان كان جسمي عنك اصبح اجلا
 ان كان جسمي عنك اصبح اجلا
 كرها فقلبي فاقطع لا يرحل
 كرها فقلبي فاقطع لا يرحل

الشمس

ما رمت بعدك بالمدين صوته
 ما رمت بعدك بالمدين صوته
 انا عاذر ان ظل بعد طلالى
 انا عاذر ان ظل بعد طلالى
 وراكبا هوى به سندتته
 وراكبا هوى به سندتته
 حواء قطع حوز تبار الفلا
 حواء قطع حوز تبار الفلا
 عجب والغري على صريح حواره
 عجب والغري على صريح حواره
 شمع ومقدس ومجيد
 شمع ومقدس ومجيد
 والتم نراه المسك طيبا واستلم
 والتم نراه المسك طيبا واستلم
 واظن الى الدعواه تصعدت
 واظن الى الدعواه تصعدت
 والنور والنواطر شخص
 والنور والنواطر شخص

الشمس

واخضع وخضع فتم سراجي
 واخضع وخضع فتم سراجي
 لفتاه لظق الكتاب المنزل
 لفتاه لظق الكتاب المنزل
 وخلافة ما ان لها ولم تكن
 وخلافة ما ان لها ولم تكن
 عجا القوم احركك بعك
 عجا القوم احركك بعك
 ان تمسح سودا سودا الذي
 ان تمسح سودا سودا الذي
 عصب تحربه الرقاب حله
 عصب تحربه الرقاب حله
 وعلوم غيب لا نوال حله
 وعلوم غيب لا نوال حله
 عجا الهدى لا ارض بغيرها
 عجا الهدى لا ارض بغيرها
 عجا لا فلاك السماء بقوتها
 عجا لا فلاك السماء بقوتها

نکته

کامل است تر خوف در دنیا و ایمان و توکل در آیه مذکور شده در
 اصل ایمان شرط است نه مذمت بطلت و تر مذمت ترک است
 ظاهر است که عملی است بر نفس ترک در ایمان شرط است با تر مذمت
 غیر سحر و در آیه مذکور شده و الله اعلم اشقی صغیف میگوید که
 اسم هر مسلم المسلمون عرب است نه دیده هم محول بر اسلام کامل است نه
 اسلام و الله مسلمی می ماند طریقه در مدائن امر برادر عزیز کافر است
 در باب صفات شیعه مؤمن بسیار است مخصوصی حدیث تمام بیرون
 بر بنی برود که از رسول حق است امیر المؤمنین علیه السلام بعد از
 آنکه است آیه عیون که صفت مؤمن را بر ما بقولاً برشته در ظاهر
 خود از آن توصیف کرد که او امر بنیم حضرت علیه السلام توصیف طریقه
 مؤمنه و در آخر الکلام تمام رحمة الله صبیحه نمودند و پیش کردید تا
 رحمت الکی فالقی ستمه شیخ حضرت فرمودند و الله لقد کتب افانها
 علیه و قال هذا القنع الموعظ الی الله بهایه فقال له قال فیها یک
 امیر المؤمنین فقال ان کفر الله بعدوه و بسبب الذی رزق فهداه الله
 فان کتب علی ک شیطان و هبانی خطبه در نوع السلاطه هم مذکور است
 با اختلاف بسیار در الفظ و در ادراک و وضعی تمام صفت کافر منفه
 فیها غیر رحمت الکی فالقی از او بیان قول سلفی یک نفس جو آیه مؤمن

بمنزل

نکته

نیز با وجود آنکه فرموده و حقاً یک خوف از او است جواب فرموده او
 جواب اذی عن براسع با هم که جواب معنی و صلی است با تر مذمت
 بعد و ادوات است معلوم بقضای الهی است در وقت مکه که پیشی و پس
 نیت از آن وقت از همه آنکه تر نمود وقت از ترسیده بصفت و آیه
 سبب ترس الهی کفنی فرق است میان حضرت و امام رحمة الله و او
 نفس فرسیده آنکه تر است بر قبل و ادوات الهیه و عیون او با تر
 و ترسیده طلال سبب آنکه تر علیه السلام در سینه و اطمینان و ضعف نفسی
 امام از آنکه تر و در وقت با در خوف و در طهارت الی و الله ان حضرت
 علیه السلام متصف با صفات بیوفی و فدیجه یک از آنکه تر است
 از او که نشو بقصد آنها و گفته اند بعضی از محققان حضرت
 از جمله را انو معارف بر چه بود و دلالت بر تفصیل نفس فرسیده
 داشت بر غیره ای که تصور در هم سالی بود و بی نودن آنکه تر از
 سالی بر سرال و غنقر شدن حضرت از او که فرموده از او میدانی
 مشیطه ای است بقول او ای که سوال در غیر مرصع بود و اگر سالی
 سوال که جواب بر چه آنکه تر بر چه است امام غلبه نظر از آنکه تر
 او در آنکه تر مطرب است با هم بر چه در دو الا اگر بعضی
 سخن او بر اندیشی جواب جنی محقق ای بر ستم در شرح گفته است

نکته

آن است که بر غلبه آنکه تر بلکه از او جدا شد و او پیش بود که
 صفت با حث مرت او میگویند آنکه تر نبوت است و صغیف ایلم
 جواب بر المنسند و کوار ایلم حدیث ای دین بسیار در علم است
 صفت مؤمن و در آیه است در قلی از مؤمنان آنها میگویند شیخ
 در باب هر مذمتی را از اهل بیت بر و اجری بسیار است و در غیر
 ایها مات و اختلاف است معنی که حدیث رحمت قلمی رحمة الله است
 معنی لیب و خود دیده تا آنکه است و از آنکه تر است که اشغال با تر
 مذمت با است و اظهار است و همیشه مترو در سینه خوف در تمام
 در اعظم صفت اهل ایمان است و درهای غالب نفسی میگویند خواهد
 اینتر کردن از عذاب الکی و اما از صلی ای که کبره است و خود غلب
 نیز از آن که کبره است پس بر این دین طریقه نفوس و قلوب است
 صفت و در او در ادوات با داده اند که مرضی از آنکه تر است
 بشویم باید در کنیم مرضی از آنکه تر است و بعد کنیم در باب جواب
 متصرف تندید و عقیقه بهتر است است و اگر عاقد بر شفقت
 رسول خدا الله هر صلوة الله در صلوة علیهم جمعی در غفار بر خوانند
 میکنیم آن که نفسی است و بر عقلیت در شفقت فرج از آنکه تر

بمنزل

نکته

تاج است و معروف با ذل آلیت با مفاد الله و عمل تاجه در و رسیده
 کی با نور حشره از تباط در ایمان طقت سبب است با سبب او جو و معنی
 کرد و در بعضی از آنکه معلوم است که ایمان نفسی و کس و سبب
 بر طرف مشاهده و طاعت و عبادات الهی حصص بعضی است که ای
 حفظ ایمان از او در سبب طاعت و عبادت و ایمان در صند و اقی
 سینه و حقه و ای که که است سبب است و در بعضی از آنکه تر است
 و حقد اند و فعلی نوافل و کسب اهل حق است و ترک مکروهات و از ازاله
 اهل حق ذمیه بسیار آن صند و قند و در ایمان در سبب است
 در کمالی باشند است اند که رخنه باید حضور ابرو و سینه رسانند و آنکه
 تواند از جوارح حقیقی ایمان بر باید با پیش سبب و دو دوشه هر
 باطل کردن با معاد و الله یک از ایمان را بر میگویند اینها
 ترس و قله و تبه امیک سبب است و غیث تحقیق با را کافیت و
 کجواب عقلمت سبب است و دست شهود است و لذات فانیه که در ده
 و سواسی خناس را در سینه خود میگویند و ملاکه رحمت زاکه در حال
 در شند از حضور ما نیده در تب و در و آن در ذوال ایمان در لغت مشمول
 رسول ایمان و اولاد و حسن و خصال که سبب است فانیه و وقت
 اجتهاد بر طریقی عدل بر با و ارادت میگویند و بعد و در ترسیده

سرافقت زود کرد با او خوشی بهت زود فقه که بود در آن تربیت
 که فخر نیکو طوری رابع مظهر خداداد و مظهر داد و شکوه فصاحت
 شود در است رویت و طوبی و مشرق نفسی با و مشرق صدق و صفات کمال
 عز و عدل ماکذب الغوامر از کف الغمزه هیرانی بارق این کواکب
 ام نطقش رن کله فلک ملک مسکون مسوده من بعد ما شهد الغوا والصادق طوبی
 خاص صبه القلب است و موسر السب صبه الهی ترک کورست و لغز مایوی
 مرتبه جرح سخن است و مقور ترک اینج و معروض خوشی مؤخر است و بهر است در
 راست سخن هر سودام بلکه ترده اندو دانه دلانده و با هر کز ترسته و دست
 کمال تا کزید هر که بر تو بود با در صلوات بر در سخن برستیم از همه کس است
 با تو نشستم طار سوا کس لفظه بود است و هجرت بود ما جمله رور بار از صفه
 روز با زاری است و راست علم و عقار الفوت است اینک رور در کس
 بر است عشق موزد و عکس از شرح خویش بر بقاع جرح در افکنده و کمال
 غیرت مقابلی که در کس جرحی را منطق تقدیس کت بد در اینی با بر اصل
 معلوم است نه که اول معلوم شمس بود با آفتاب بنده روز پس روشن و تودر
 شتار علم که تو را است به همدار آن علم بود بعد با طوری است صلوات
 جهنت است و کورست بهت صبر کس خود در این مقام از عقار سخن منزل
 است اند در صحبت اذ اذ کراسته کفرت الذا کراسته مریسته صراحت است
 سخن و از فرق کویان یا اها اناسی سر قوم خود کز و غیر هم صبح
 قوم خدا خیرا فعلوا دعا اللوح العلیا در جوالی مردی که را کافق بنده
 بلند و هم ار محمد کبایه توانه بر در از سر از قلب لغز سخن غریب کمال گفته
 صلوات بر کز

عزم با هر کز کند زخم و اللار جود با لطف روح در طبع روح نماید در روح دوازده گانه
 جرح در ادراک الطواغیت کانه دل خراب و نفسی کند ممت پرده دوازده گانه
 با کمال بر بطول و تعلیق افند و یوسف عیسیا و عدی السلام لغت انرا است الله
 عز کز کوی و الشمس و القمر را تیم لاس صید زینس بچول جمله قیامات را لفظ
 در طریقه آرزو و در زینر به سپارد و در مظهر توانست نیراب ثابت نیراد
 که بر صبه در زینر پرده شت و دهن کز کلت با نیر از آلت دهنده خود است
 سرد سیاهانی قوس نهند با در شبستان غیب و هر چه با سپر فرومانند با دل
 طیر فرا کز و تا لیر منزل فارسد و سر شمشیر غیا با بد رب هم با کمال
 سیاهان گوید آب حیوان کسکه ز گوید زند که دانم و صلوات
 نش، ما با ده کوشش است جمله خود علم فخر انیت زاکمه باللاتر
 از اعیت ره نیت مد رکات عقول ما از معانی آن سه طایفه صبر است
 حرف سرورد آن در ظرف و جویا کنگه و نور زلف آن در حشمت
 ما نماید و با شرح هر صبر در علم خود سخن دانیم در برده غیب است کمال
 صبه اینی عالم علم حراش و آنگا با طایفه هر کس از الفرق بینا مین و با هر
 مکر در لفظه خال نه مینی بر طایفه حراجی است و در با طری دل صلوات
 پس ممال بهتر در زینر مقام از شرح و صفت و نحو معرفت اعراض نیت
 دار نیت و نیت تقدیس و نیت کرام صبه قطع این سبک را هر دو دل علم
 نیت و نیت و کتاب لفظ نیت است و خواندن آن لواب است
 دست آن در حجاب صبر که با هم خوشی نیت و نیت نام بر نیت

بر است و مورد تحذیر و نهی و الراجول غریب و شهادت کیم علمای شایگان
 کز انیش را در کف اهلین از بطون ان چندان حرف و سخن است که محو است و هم
 از ما طرا آن نیت است هر یک را با دیگر چینه خلاف و حلی با صبر من الحریث
 ان الخدی صله و تصافی با چون ضل از نیر با کس طریقه حراک را در جرح خود زمان از طریقه
 خویش و بهر ان کیش ما کز دانسته است در طایفه نیر به اسس صبر و جرح و نیت
 دین و ایمان را بسجود وجود و تقدس جسد و کس دانسته که طمش شرح اولی است و نفس
 جامع احوال و صفتش قاهر صفا زینس و نیتش در سخن و در نیتش در حرف کمال اندر
 میان خانه مات که بر و در جرح مینش قاستن بسو نطق کیش با محو در کس مایات و
 خفیه کیش با خوات علم توانی بهاست و در جرح، بی او عقاب صدر الی که نیرا بهر جرح
 بر در از جرح و سخن مجرب آید و از صفتش مخلص تر صفتش صفا به شهورش نشنوا بهر سوره
 نیت بد نظیر اولی است

